

ZBORNİK LJUBITELJEV ULTRA KOLESARSTVA

SLOVENSKI

LETO 2014

RANDONNEUR

POZDRAVNI NAGOVOR PREDSEDNIKA DRUŠTVA

UPRAVNI ODBOR DRUŠTVA

NOVOSTI V LETU 2015

KOT UVOD,...

INTERVJU Z EDIJEM VOVKOM

INTERVJU Z ALEŠEM ŠRAJEM

BREVETI DOMA

BREVETI V TUJINI

PERMANENTNI BREVETI

**2200 KM BREVET Giro ciclistico
delle Republiche Marinare, Italija**

**SLOVENSKI RANDONNEUR PIŠE
PRIZNANJA**



Eva Forte, 6 let

Ja, natanko osem let je minilo, odkar sem se v februarju 2007 odpravil na svoj prvi kvalifikacijski brevet za PBP 2007, to je bil 200 km brevet v sosednji Italiji. Naslednje kvalifikacije sem z dvema prijateljema opravil v Nemčiji, s PBP-jem pa nas je uspešno opravilo sedem Slovencev. Od takrat smo napravili ogromen napredek. Vse kvalifikacijske brevete lahko že od leta 2011 opravimo v Sloveniji, ne samo to, naši člani odlično organizirajo tudi 1.000km brevet, pa tudi z organizacijo Fleche-a smo postali znani med randonneurskimi prijatelji v tujini.

ŠD Randonneurs Slovenija nas povezuje in nam pomaga pri uresničevanju svojih "dolgo-progaških" želja in ciljev. Ne pozabimo torej na članarino, povabimo tudi svoje prijatelje in somišljenike, več nas bo, bolj luštno bo na brevetih. V letu 2015 pričakujem ponovni dvig števila udeležencev naših brevetov, želim pa si tudi, da dvignemo število Slovencev, ki se bodo udeležili PBP v avgustu. Z sedem v 2007, preko 26 v 2011, na koliko v 2015?

Vsem želim uspešno pripravljalno obdobje in se vidimo na prvih brevetih v 2015!

Marko Baloh

predsednik: **Marko BALOH**

poslovni sekretar:
informatik: **Andrej ZAMAN**
Zdenko HOVNIK

blagajnik: **Sabina JUHART**

član upravnega odbora: **Tanja KAVČIČ**

član upravnega odbora: **Matej LAVRIŠA**

nadzorni odbor: **Boštjan JAKLIČ**
nadzorni odbor: **Simon KRAŠNA**
nadzorni odbor: **Stane KODERMAN**

disciplinska komisija: **Stane DOLINŠEK**
disciplinska komisija: **Slavko BUČAR**
disciplinska komisija: **Damjan BRAJNIK**

koordinator
Fleche Slovenia,
Randonneur 5000,
Randonneur
10000 **Vasja KAVČIČ**

NOVOSTI V LETU 2015

V letu 2015 in naprej bomo udeležencem breveta kartončke vrnili takoj po opravljenem brevetu in ne kasneje po pošti.

Organizator bo na cilju pregledal ustreznost žigov s kontrolnih točk, vpisal dosežen čas v kartonček, ga dokončno potrdil in ga vrnil imetniku. Vsak udeleženec bo lahko na spletni strani ŠD Randonneurs Slovenija preveril svojo homologacijsko številko z vsakega breveta posebej.

KOT UVOD...

Mineva 8 let, odkar so se prvi Slovenci udeležili svetovno znanega brevetu Pariz – Brest – Pariz in s tem utrli pot randonneurstvu tudi pri nas. V teh nekaj letih je pognalo globoke korenine, tako v številu udeležencev brevetov, njihovi organizaciji kot tudi v povezovanju z randonneurji po vsem svetu. Še posebej smo veseli številnih prijateljev na Hrvaškem, Srbiji, Bosni in Hercegovini, Italiji, ZDA in celo na Tajvanu....

Pot iz leta v leto vodi le navzgor in človek se lahko vpraša, kje so meje. Vse to dokazuje randonneursko dogajanje pri nas v letu 2014, še bolj pestro, zanimivo, bogato, vsestransko.

V Sloveniji smo načrtovali in uspešno izpeljali 15 brevetov, od tega v znanem Krpanovem trojčku tri v enem dnevu, že tretje leto zapored smo organizirali Fleche Slovenija, ki se ga udeležujejo tudi randonneurji iz tujine. Organizatorji brevetov so se po svojih močeh potrudili pri oskrbi randonneurjev in tako lahko tisti, ki vozimo brevete tudi v tujini z gotovostjo potrdimo, da je naša organizacija povsem primerljiva s tujo, velikokrat celo boljša.

Meje naše domovine so za vztrajne že zdavnaj postale preozke, v letu 2014 smo tako Slovenci vozili na kar 16 brevetih v tujini, seveda ne vsi na vseh. Od tega najbolj izstopa 2200 km brevet Giro Ciclistico Delle Republike Marinare v Italiji, ki so se ga udeležili trije naši randonneurji, dva sta uspešno pripeljala v cilj. Dogajanje je v tednu njihove vožnje preko spletnega foruma spremljala randonneurska in velik del druge kolesarske Slovenije in fantje so se tako dvakrat zapisali v zgodovino. Vozili so najdaljši brevet doslej in uspeli povezati veliko število kolesarjev v skupni želji in navijanju za dobro.

Dosežen je bil še en svojevrsten rekord: dva randonneurja sta v poletnih dveh mesecih prevozila tri 600 km brevete, tri 1000 km brevete in en 1200 km brevet. Od teh velja še posebej omeniti 1000 km Tour Blanc Rando, brevet, katerega pot vodi preko številnih prelazov okrog Mt. Blanca, po Italiji, Franciji in Švici. Trije naši udeleženci niso popuščali, v zelo težkih deževnih, mrzlih, neprepanih in ja, tudi lačnih pogojih so bili med 16 vzdržljivimi na cilju, od 64 na startu. Dosežek, ki

bi se še pred letom dni zdel nepredstavljen, vsaj glede pogojev. A človek se ponovno vpraša, kje so meje naših randonneurjev in odgovor je vedno bolj na dlani: meja je samo nebo.

In v nebo so, dobesedno, skušali zlesti randonneurji, ki so vozili Super Randonee Slovenija. Ja, tudi ta brevet imamo od leta 2014 pri nas, 600 km z uradnimi 10500 višinci, a jih števec pokaže krepko čez 11000. Predvsem pa z veliko strmimi prelazi, drug za drugim. A tako mora biti. Brevet spada v kategorijo permanentnih brevetov in je pogoj za doseg najvišjega svetovnega randonneurskega priznanja Randonneur 10000. V letu 2014 so priznanje osvojili kar štiri Slovenci, skupaj jih sedaj priznanje ima pet.

Pred vami je nova izdaja slovenskega randonneurskega biltena, kjer se je zapisalo vse v uvodu navedeno in še veliko več. Za spomin in spodbudo za naprej, vsem, ki so vztrajni, potrpežljivi in s srčno randonneursko voljo poglobljajo korenine slovenskega randonneurstva. Za vse, ki so že ali še bodo pristopili na pot najlepše zvrsti kolesarstva, ki je kdaj polna odrekovanja, a z občutji na cilju, ki te potem nosijo na svojih krilih dobršen del življenja, ko sicer hodimo peš.

Tanja Kavčič

Edi Vovk iz Lesc na Gorenjskem je legendarni slovenski randonneurski staroselec, ki z nami je že skoraj od začetkov randonneurstva v Sloveniji. V svoji dolgoletni karieri je, poleg slovenskih brevetov, prevozil še večino največjih in najbolj markantnih brevetov v Evropi (1230 km Pariz-Brest-Pariz 2011, 1001 milja (Italija) – 1630 km 2012, Tour Blanc Rando 2012 (600 km) in 2014 (1000 km), 1420 km London-Edinburg-London 2013, 1230 km Madrid-Gijon-Madrid 2013, 1200 km Ronde Alienor d'Aquitaine (Francija) 2014, Slovenskih 1000+ 2010-2013, ... Njegov zaščitni znak so nezmotljive doma narejene navigacijske naprave, ki nikoli ne zatajijo. Poleg tega je Edi tudi navdušen fotograf.

1. Edi, koliko časa se že ukvarjaš s kolesarstvom?

S kolesarstvom se ukvarjam precej dolgo, bolj intenzivno pa od leta 2000, ko vsako leto prevozim preko 10.000 km. V zadnjih 15 letih sem prekolesaril dobrih 203 tisoč km, pred tem pa še 50 tisoč km, torej skupaj že preko četrtilijona km. Večinoma sem se vozil s treking kolesom, od leta 2010 pa prevladuje cestno kolo.

2. Kako si izvedel za brevete in kako si sploh prišel v randonneurske vrste?

Sredi maja 2009 sem na bicikel.com „brskal“ po seznamu kolesarskih prireditev in našel brevet 400km, ki ga je organiziral Marko Baloh. Način vožnje v skupini mi je bil tako všeč, da sem se začel redno udeleževati tudi naslednjih brevetov.

3. Randonneurstvo ni enostavna zvrst kolesarjenja. Od kod ti navdušenje za tako dolge ture, ki so za večino človeštva nekaj nepojmljivega in znanstvena fantastika?

Preden sem izvedel za brevete, sem se večkrat s kolesom odpravil na celodnevni izlet, ki je bil večinoma daljši od 200 km. Krožne poti do bolj oddaljenih krajev so postajale vse daljše in presegle tudi 300 km. Na brevetih sedaj vidim veliko novih pokrajin, ki jih sam verjetno nikoli ne bi obiskal.

4. Brez kvalitetnih priprav si ni moč zamisliti uspehov na brevetih. Kako se pripravljaš?

Posebni priprav za brevete nimam. Za začetek zadostuje popoldansko rekreacijsko kolesarjenje, nato pa so krajši breveti dober trening za daljše.

5. Sloviš kot zelo vztrajen randonneur, ki nikoli ne odneha, se nikdar ne preda ... ampak menda dežja in mraza ne maraš preveč, ...

Dežja res ne maram, ker nočem biti moker, ne morem fotografirati in ceste postanejo spolzke, kar otežuje vožnjo predvsem na spustih. Če je možnost, se raje umaknem pod streho. Mraz brez dežja me ne moti, če sem nanj pripravljen z ustreznimi oblačili. Vsekakor pa imam rajši bolj toplo vreme.

6. Na precej brevetov prideš že na start s kolesom, po prevoženem brevetu pa greš s kolesom tudi domov. Zakaj tako in od kje ti ideja za to?

Ker imam od izpitov za prevozna sredstva le tistega za kolo, možnost prihoda z lastnim avtom odpade. Na relaciji Bled – Nova Gorica se večkrat peljem z vlakom. Do Ljubljane pa zaradi „sinhronizacije“ z voznim redom porabim manj časa, če se kar celo pot peljem s kolesom...

7. Kateri dogodek na brevetih se ti je doslej najbolj vtisnil v spomin?

Vsak brevet je nekaj posebnega, tako po dogodivščinah kot po raznolikih čudovitih pokrajinah. Letos smo na Giants tour brevetu okoli Mt. Blanca šli čez prelaz Col de L'Isèran, ki je z nadmorsko višino 2770 m najvišja točka, kjer sem do sedaj bil. In to v kratkih hlačah in majici, saj je bila temperatura takrat kar dobrih 17°C.

8. Kateri so tvoji največji uspehi in kakšni so tvoji načrti za prihodnost?

Odkar sem prvič prevozil brevet 1.000 km, se mi tudi daljši brevete ne zdijo nič posebnega. Najdaljši je bil 1001 milja, sledi London – Edinburgh – London, in še trije 1200 km: Paris – Brest – Paris (Francija, 2011), Madrid – Gijon –

Madrid (Španija, 2013) in Ronde Alienor d'Aquitaine (Francija, 2014). Konkretnih načrtov za prihodnost še nimam, želim pa videti še več novih krajev

9. Letos si poskušal prevoziti tudi 2.200 km dolg brevet Giro Ciclistico Delle Repubbliche Marinare v Italiji. Žal se ti ni izšlo. Nam zaupaš, kako je bilo? Naslednje leto spet?

Prvi del, ko smo vozili skupaj, si že ti dobro opisal na svoji spletni strani. Ko sta z Borisom odšla naprej izpred trgovine, sem še 35 minut „pospravljaj“ hrano, ki ni šla v nahrbtnik. Po naslednji kontrolni točki v Formii sem postal zaspan, zato je bilo možnosti, da bi vaju dohitel vedno manj. Večino naslednje noči sem prespal na eni od bencinskih črpalk. V četrtek zjutraj sem kar precej časa po mestu iskal kolesarsko trgovino, ker mi je počil nosilec za pijačo. Nazadnje ga je popravil mehanik na nekem avto servisu tako dobro, da drži še danes. Na zadnjem dolgem vzponu pred Amalfijem me je za dobro uro zadržal dež. Na drugi strani hriba se je odprl krasen razgled, zato sem se med spuščanjem po ozki vijugasti cesti večkrat ustavil za fotografiranje. Po spustu do morja pri Amalfiju in krajši vožnji ob obali je spet sledil daljši vzpon. Moči sem imel dovolj, zato me klanci niso motili. Spust do Nocere je bil bolj zahteven, saj je bila cesta zaradi nevihte mokra in spolzka. Zato sem vozil skoraj počasneje, kot prej na vzponu. Pozno zvečer sem prišel do kontrolne točke v Avellinu, nato pa počasi vozil celo noč do naslednje v Morconeju na 1491 km. V petek sem imel več postankov zaradi dežja, zato sem do večera prevozil komaj 100 km. Tudi naslednjo noč nisem spal in zjutraj prišel do Jadranskega morja. V soboto je bila vožnja po ravnini lažja, a zaradi zaspanosti ne več tako hitra, kot prve dni. Zvečer sem se bližal kontrolni točki pred Ancono. Nisem bil prepričan, če imam pravilno označeno na GPS tracku, ker je bilo že prej več odstopanj. Prezgodaj sem jo iskal več kot dve uri. Ponoči je spet pričelo deževati, zato sem se ustavil na bližnji avtobusni postaji, kjer sem počakal do jutra. Z naslednjo kontrolno točko v Focari sem imel še več smole. Ker sem mislil, da sem jo zgrešil, sem se tik pred Focaro obrnil in se po najbolj hribovitem predelu vrnil več kot 10 km nazaj. Med triurnim iskanjem sem prevozil

dodatnih 27km s 420 višinskimi metri. Do večera mi je uspelo priti skozi Rimini, kjer je bilo veliko križišč, sprehajalcev in počasnih kolesarjev. Zaradi časovnega limita sem nameraval voziti celo noč. A zaradi premočne zaspanosti mi ni uspelo. V ponedeljek ob 10h sem prispel na kontrolno točko na 2004 km v San Pietro Vincoli. Do cilja je bilo le še 185 km, a časovnega limita ne bi mogel doseči, zato sem kolesarjenje v mestu Russi zaključil. Trasa tega breveta mi je bila zelo všeč, saj sem si ogledal veliko novih krajev. Ponovitev v slabem vremenu se mi ne zdi smiselna, zato bo moja naslednja udeležba odvisna od zadnje vremenske napovedi pred startom.

10. Tvoje doma narejene navigacijske naprave so unikum v slovenskem in svetovnem randonneurstvu. Od kje ti ideja, da si narediš lastno navigacijo? Koliko časa si porabil zanjo?

Pred desetimi leti sem imel števec, ki je beležil pulz, višino in prevoženo pot. Z njim sem lahko posnel višinski profil prevožene poti, ne pa sledi na zemljevidu.



Kolesarske navigacijske naprave takrat ni bilo mogoče kupiti. Obstajali so ročni GPS sprejemniki, a brez možnosti zapisovanja dovolj velikega števila koordinat. Najprej sem nameraval narediti le zapisovalnik koordinat, ki bi jih prejemal po serijski komunikaciji iz ročnega GPS sprejemnika. Ko sem na internetu našel GPS sprejemnik v obliki majhnega modula, sem se odločil, da sestavim kar celoten kolesarski števec z vsemi funkcijami in senzorji, ki se jih je takrat dalo dobiti. Časa za načrtovanje elektronskega vezja, sestavljanje prototipa, programiranje mikrokontrolerja, oblikovanje škatle in raznih izvedb nosilcev nisem meril. Od ideje do prvega prototipa sredi leta 2005 sem potreboval okrog leto večerov in deževnih popoldnevov. Kasneje sem dodajal razne programske funkcije in posodobil vezje z novimi komponentami in GPS sprejemnim modulom. Zaradi brevetov sem moral povečati doseg etapnih števcov, saj prej nisem mislil, da 999 km in 18 ur neto vožnje ne bo zadoščalo. Idej za izboljšave je še vedno dovolj.

11. Imaš morda podatek, kako točne so tvoje naprave v primerjavi s tistimi, ki jih kupljene uporabljamo ostali randonneurji?

Primerjal sem različne verzije svojih naprav. Med GPS sprejemniki je težko izbrati bolj točnega, saj se v slabih pogojih (soteske, gozd) „uvrstitve“ menjajo. Umerjevalne konstante višinomera sem določil po večkratni vožnji na Vršič, kar pri kupljenem števcu nisem mogel narediti. Ker višinomer deluje na principu meritve zračnega tlaka, je odvisen od sprememb vremena. Enako velja za kupljene naprave, ki delujejo na istem principu.

12. Si kdaj vozil samo s potno knjigo?

Sem. Za moj prvi zaključni brevet leta 2010 nisem naložil GPS tracka, ker sem se zanašal na vožnjo v skupini. Ko mi je spustila guma, sem ostal za skupino. Preostanek poti sem moral prevoziti s potno knjigo. Ni bilo tako enostavno kot z GPS navigacijo, saj se morebitna napaka lahko „pokaže“ šele čez več km. Ta izkušnja je bila povod, da sem sprogramiral funkcijo „vožnja po potni knjigi“ v svoj števec.

13. Sloviš tudi kot navdušen fotograf. Na vsakem brevetu narediš nešteto fotografij. Na katerem si jih največ? Jih vse pregledaš? Imaš morda podatek, koliko fotografij si doslej naredil na brevetih?

Na vseh 47 brevetih sem do sedaj naredil 26.125 fotografij, to je ravno ena na vsak prevožen km (uradna dolžina teh 47 brevetov je 26.050km). Največ, 2.214, jih je s 1001 milje, sledijo London - Edinburgh - London s 2.073, Tour Blanc Rando 2012 s 1.910, Madrid - Gijon - Madrid s 1779, Tour Blanc Rando 2014 s 1.731, Giro Ciclistico delle Republike Marinare s 1.687, Ronde Alienor d'Aquitaine s 1.399 in Slovenskih 1000+ (2012) s 1.025 fotografijami. Vse fotografije pregledam vsaj enkrat, ko delam izbore za objavo na randonneurski strani.

Iz statistike fotografij bi bila mogoče zanimiva še tale primerjava:

Po številu slik glede na dolžino poti je zmagovalec Tour Blanc Rando 2012 s 3,183/km (1910/600km), sledjo mu permanentni Kostanjev krog 2014 s 3,100/km (465/150km), Krpanovih 200 2013 z 2,635/km (527/200km), Po Dolenjski in Beli krajini 2012 z 2,427/km (728/300km), Goriških 200 2012 z 2,395/km (479 /200km), Ljubljana 300 2012 z 2,293/km (688/300km), Goričko 2012 z 2,130/km (426 /200km), Tour Blanc Rando 2014 z 1,731/km (1731/1000km) in permanentni Super Randonnée Slovenia 2014 z 1,597/km (958/600km).

14. Udeležuješ se tudi brevetov v tujini. Kako bi primerjal organizacijo tam in v Sloveniji?

V tujini ima veliko brevetov že dolgo tradicijo, zato imajo organizatorji tam več izkušenj. Razlikujejo se tudi po tem, kaj organizator nudi udeležencem na kontrolnih točkah. Najboljša oskrba je bila na LEL, kjer za nekoliko višjo startnino na celotni poti nisi potreboval denarnice. Poskrbeli so za raznovrstno prehrano in mirno spanje. Tudi organizacija brevetov v Sloveniji je na visokem nivoju in ne zaostaja za tistimi v tujini.

15. Imaš morda kakšno sporočilo za vse tiste, ki se še niso opogumili in se podali v randonneurske vrste?

Kdor želi videti veliko sveta v živo od blizu, naj se poda v randonneurske vrste. Ni potrebno, da si vrhunski športnik, saj brevete lahko prevozi vsak, ki si to resnično želi.

Edi, v veselje mi je bilo pokramljati s tabo, kakor mi je veselje s tabo prevoziti marsikateri brevet. Tvoji dosežki so res impresivni in želim ti, da jih še nadgradiš. Srečno na vseh poteh, kjer boš vozil!

Spraševal in zapisal Andrej Zaman



INTERVJU Z ALEŠEM ŠRAJEM

Aleš Šraj iz Borovnice še ni dolgo v randonneurskih vrstah, a je hitro postal eden najbolj prepoznavnih slovenskih randonneurjev. Je eden izmed redkih slovenskih ležečih kolesarjev, sigurno pa najbolj vztrajen med njimi in je prava atrakcija za vse, ki ga vidijo. Leta 2014 je dosegel priznanje ŠD Randonneurs Slovenija "Zlata vrtnica" za prevoženih več kot 8.000 km na brevetih v tem letu.

1. Aleš, koliko časa se že ukvarjaš s kolesarstvom?

S kolesarstvom se ukvarjam od srednje šole dalje, letos teče sedemnajsto leto.

2. Kako si izvedel za brevete in kako si sploh prišel v randonneurske vrste?

Za brevete in internetno stran Randonneurs Slovenija sem izvedel od Petra Osterveršnika, pri katerem sem kupil ležeče kolo. On je tudi spodbujal ležeče kolesarje, da se udeležimo breveta v čim večjem številu. Na mojem prvem brevetu v dolžini 400 km nas je bilo prijavljenih 5 in vsi smo prišli v cilj.

3. Randonneurstvo ni enostavna zvrst kolesarjenja. Od kod ti navdušenje za tako dolge ture, ki so za večino človeštva nekaj nepojmljivega in znanstvena fantastika?

Navdušen sem nad ležečim kolesarjenjem. Ni udobnejšega kolesa za dolge razdalje.

4. Brez kvalitetnih priprav si ni moč zamisliti uspehov na brevetih. Kako se pripravljaš?

Pripravljam se tako, da sem stalno v gibanju. Pozimi hodim v hribe, meseca februarja pa pričnem s pripravami v slovenski in hrvaški Istri.



5. Voziš ležeče kolo. Koliko časa že? Verjetno si prej vozil običajno kolo. Kdaj si se prvič srečal z njim in kaj te je tako navdušilo?

Ležeče kolo vozim četrto leto, nizozemskega proizvajalca Nazca, model Fuego. Srednje visok dirkalnik, ki je zelo dobro vodljiv in pregleden. Kot prvo klasično kolo sem si kupil dirkalno in prve kilometre naredil na maratonih. Kolesarjenje me je navdušilo kot šport.

6. Sloviš kot zelo vztrajen randonneur, ki nikoli ne odneha, se nikdar ne preda ... ne ustavi te dež, mraz, ...

To so lastnosti vsakega randonneurja, ki jih pridobi na brevetih.

7. Kateri dogodek na brevetih se ti je doslej najbolj vtisnil v spomin?

Dogodkov je veliko. Vsak brevet je svoja zgodba.

8. Kdaj ti je bilo najtežje?

Najtežje mi je bilo na brevetu Slovenskih 1000+ iz leta 2013.

9. Kateri so tvoji največji uspehi?

Pod moj največji uspeh štejem brevet Slovenskih 1000+ iz leta 2013. Zaradi razdalje in pa višinski metri. Sem mislil, da bo v Prekmurju kaj popustilo, ampak tudi tam gor je bilo razgibano.

10. Kaj ti pomeni, da si v 2014 dosegel priznanje ŠD Randonneurs Slovenija "zlata vrtnica" za prevoženih več kot 8.000 km na brevetih v tem letu?

Zlata vrtnica mi pomeni predvsem en dosežek v randonneurstvu, ki se mi je zdel nedosegljiv, ampak s treningom in kolesarsko voljo, ki jo jaz imam, mi je uspelo.

11. Kakšni so tvoji načrti za prihodnost? Kdaj pridejo na vrsto tudi tisti najbolj znani in najbolj ekstremni v Evropi?

Letos imam na prvem mestu brevet Paris-Brest-Paris. V prihodnosti pa London-Edinburgh-London.

12. Udeležuješ se tudi brevetov v tujini. Kako bi primerjal organizacijo tam in v Sloveniji?

Prekolesaril sem kar nekaj brevetov na Hrvaškem. Razlik v organizaciji nisem iskal. Razlika je predvsem v družbi. Smo skupina treh ali štirih kolesarjev občasno še več, ki s skupnimi močmi premagujemo kilometre.

13. Imaš morda kakšno sporočilo za vse tiste, ki se še niso opogumili in se podali v randonneurske vrste?

Nimam nobenega posebnega sporočila. Lahko jih samo povabim, da pridejo na poskusni brevet.



Aleš, iskrene čestitke za tvoje spoštovanja vredne dosežke, z željo po še veliko varnih kilometrov v najboljši družbi.

Spraševal in zapisal Andrej Zaman

BREVETI DOMA

DOBRODELNI BREVET: POMAGAJMO OTROKOM DO ŠE LEPŠEGA OTROŠTVA, 200 km

Kraj starta (cilja): Ajdovščina, Osnovna šola Šturje

Datum: 8. 3. 2014

Organizator: Športno društvo BIK.SI

Kontaktna oseba: Andrej Zaman, andrej.zaman@gmail.com, 041 687 069

Statistika: prijavljenih 126 kolesarjev (vplačalo štartnino), odstopilo 11 kolesarjev, ni startalo 6 kolesarjev, brevet uspešno zaključilo 109 kolesarjev

Na pobudo Andreja Zamana, predsednika športnega društva BIK.SI, je bil v Ajdovščini organiziran 200 km brevet z dobrodelno noto: pomagati otrokom iz socialno ogroženih družin Osnovne šole Šturje v Ajdovščini. Športno društvo BIK.SI se namreč že dalj časa zavzeto posveča dobrodelnosti na različnih področjih. Prvo marčevsko soboto je zadnjih nekaj let tradicionalni termin za prvi klasični brevet v Sloveniji, tokrat z velikim številom udeležencev iz Slovenije, Hrvaške in Italije. Na 200 km traso, ki je vodila iz Ajdovščine po Vipavski dolini do Nove Gorice, zavila v Goriška Brda, skoraj do pol poti na Castelmonte, v Čedad, Gradež in nato preko Krasa spet v Ajdovščino, jih je pospremlilo lepo, sončno vreme, a začinjeno z burjo, ki je marsikomu povzročala preglavice. A prelahko ne sme biti, občutek zadovoljstva na cilju je po prevoženem brevetu, ki ni bil ravno enostaven, toliko večji.

Organizator se je zelo potrudil z organizacijo, številni sponzorji (pekarna Brumat, Bimed d.o.o, Pivovarna Laško d.d., Sadje in zelenjava Bavcon, Tanjina mama) so omogočili, da je bila kontrolna točka v Gradežu bogato založena s prigrizki, kuharice Osnovne šole Šturje pa so na cilju postregle z okusno pašto, ki je vsakomur teknila. Učenci so že dan prej pripravili piškote in jih prodajali v dobrodelni namen. Zahvala gre tudi vodstvu in učiteljem osnovne šole, kakor tudi staršem, ki so pomagali pri organizaciji.

V šolski sklad je bil namenjen del štartnine, pa tudi prostovoljni prispevki kolesarjev. Z dobro voljo in udeležbo vseh se je nabralo okoli 1000 €, kar je kasneje marsikateremu otroku polepšalo žalostni vsakdan.

Andrej Zaman



SPOMLADANSKA 1000ka

Kraj starta (cilja): Sežana

Datum: 27.3.2014

Organizator: KD TEAM 753, Boštjan Jaklič, 041 790 520, bostjan.jaklic@jab.si

Trasa: Sežana - Gorica - Pordenone - Verona - Brescia - Crema - Cremona - Parma - Bologna - Forli - Raven-
na - Mestre - Trst - Sežana

Statistika: 17 prijavljenih, vsi na štartu, 14 v cilju, 3 odstopi

Že po PBPju 2011 smo nekateri člani Randonneurs Slovenija razglabljali o kakšni 1000ki, ki bi bila primerna (skoraj) za vsakogar. Se pravi zanimiva, kulturno-zgodovinsko obarvana in z ne preveč vzponi. Po možnosti še v lepem in ne premrzlem vremenu. Skoraj nemogoča kombinacija, ki pa se je po dolgih razglabljanjih s pomočjo Zdeneta udejanila v začetku lanskega leta. Ker je bil konec marca skoraj edini prost termin za tak brevet (tradicionalni 1000ki poleti pač nismo želeli mešati štren), smo ga organizirali na začetku pomladi. Kljub temu je bila udeležba razmeroma visoka, čeprav velja takšno udeležbo pripisati tudi predsezoni za PBP 2015 - s 1000km v "žepu" se na PBP 2015 zagotovo uvrstiš...

Udeleženci smo bili iz štirih držav: Slovenije (9), Italije (6) in po en udeleženec iz Avstrije ter Hrvaške. Brevet je bil pravi brevet: vsi kolesarji smo morali biti samozadostni in z morebitno podporo le na kontrolnih točkah.

Vreme nam je služilo, od Ravenne do Benetk smo se nekaj časa celo vozili v kratkih rokavih (tisti, ki so ta del poti opravili čez dan, seveda), veter nam skoraj ni nagajal, sem in tja nam je celo pomagal.

Trasiranje skozi lepa italijanska zgodovinska mesta je bilo sicer kulturno zanimivo, vendar kolesarjem nepri-
jazno zaradi gostega prometa. En udeleženec je zaradi trka z avtomobilom v enem od mestnih krožišč moral po dobri polovici poti celo odstopiti, k sreči jo je odnesel brez večjih poškodb. Ravno tam je odstopil še eden mlajših udeležencev zaradi bolečin v kolenu, medtem ko je Italijan odstopil že prej zaradi slabega počutja.

Vsi ostali, vključno z edino damo, smo srečno prispeli v cilj v predvidenem času in dobre volje.

Boštjan Jaklič

BREVET 200 km - Koper

Na seznamu 200 km breveta v Kopru v organizaciji OPD Koper je bilo še dan pred startom 108 prijavljenih, vendar je število precej upadlo, ker vremenska napoved ni bila najbolj ugodna za kolesarje.

Na skupinski start ob 8. uri je prišlo 70 kolesarjev, med njimi tudi celotna ekipa TUŠ MOBILA z Mirkom na čelu, panika, ne zaradi Tuša, ampak zaradi pasulja, naročenih je bilo večje število porcij, zato skok v avto in h kuharjem!

Proga 200 km breveta je bila delno spremenjena:

1. na odseku Karojba, Hrvati so se odločili za preplastitev ravno v času našega breveta, zares slabega odseka.
2. Savudrija, tudi zaradi preplastitve.

Nova proga je tako izgledala:

Skupinski start v Kopru na obali v Taverni, skupinska vožnja skozi Luko Koper, do Rižane, tu so se pognali v Črni kal, do Podgorja kjer je bila kontrola, prehod meje, dva nista imela sreče, da bi jo prestopila zaradi pozabljivost. Vožnja po Čičariji in spust v Lupoglav pod Učko. Vožnja po lepi cesti do Podpičana in vzpon na Zajce, kontrola in predah na 106 km Gračišče. Sledi Pazin, do Karojbe in prva sprememba desno za Motovun in Livade do reke Mirne in ob njej kar 15 km. Novigrad, do konca Umaga – tretja kontrola- potem pa desno za Koper skozi Marijo na Krasu (znana po tem, da te policaji radi lovijo na radar, avto seveda). Plovanija, MMP Dragonja in zadnji vzpon Šmarje nato pa spusta do cilja.

Kolesarje je na cilju čakal topel obrok s pijačo, seveda brez priznanj, saj je to druženje ne tekmovanje, čeprav tako ne izgleda vedno!

V Čičariji je bilo nekaj padcev, brez večjih posledic, zaradi slabega in mokrega cestišča, kljub temu, da je organizator vse kritične spuste očistil. Na cilj je prispelo 54 kolesarjev od 70, 16 je odstopilo, 38 pa ni prišlo na start.

Najhitrejša sta za pot potrebovala 6 ur in 5 minut, zadnji pa 10 ur in 49 minut.

Marko Vidmar



3. FLECHE SLOVENIA

Kraj starta (cilja): *Zilje*

Datum: *11.4.-12.4.2014*

Organizator: Randonneurs Slovenija, kontakt-na oseba: Vasja Kavčič, 041-711-118, vasja.kavcic@gmail.com

Statistika: 53 prijavljenih, 37 v cilju

V letu 2014 smo ponovno organizirali Fleche Slovenija, tokrat že tretjič. Pravila flecha zdaj že dobro poznamo, pa vseeno omenimo, da gre pri flechu za razliko od ostalih brevetov za ekipno randonneursko prireditev, ki ni omejena s prevoženimi kilometri, ampak s časom vožnje – 24 ur.

Zaključna prireditev flecha je bila tokrat v Zilju, nedaleč od Vinice v Beli krajini. Prijavilo se je 53 udeležencev, ki so sestavljali 12 ekip s po 3-5 člani. Cilj vseh ekip je bil v 24h prevoziti čim več kilometrov in se pripeljati na cilj v Zilje.

Udeležba je bila v primerjavi z letom 2013 spet nekoliko večja. Predvsem pa nas veseli, da se slovenskega flecha udeležuje tudi veliko

kolesarjev iz drugih držav. Udeleženci so tokrat prihajali iz kar sedmih držav - 21 iz Slovenije, 12 iz Hrvaške, 10 iz Bosne in Hercegovine (Republika Srpska), 4 iz Avstrije, 3 iz Madžarske, 2 iz Srbije in 1 iz Nemčije.

Fleche je uspešno zaključilo 10 ekip, skupaj 36 kolesarjev in ena kolesarka. Prehodni pokal za ekipo z največ prevoženimi kilometri je ponovno osvojila ekipa Randonneurs Croatie, ki so jo sestavljali Darko Fojs, Bojan Gunjević in Roberto Setnik. V 24 urah so prevozili rekordnih 620 km. Mejo 600 km pa je presegla tudi slovenska ekipa DOSTEST, ki so jo sestavljali Marko Baloh, Matjaž Bajec, Dejan Jug in Silvo Pšeničnik. Edina kolesarka, ki je uspešno končala fleche, je bila spet naša Tanja Kavčič.

V letu 2015 fleche zaradi natrpanega urnika (kvalifikacije za PBP) ne bo organiziran, bo pa ponovno na sporedu spomladi 2016.

Avtor prispevka: Vasja Kavčič, fotografija: <http://randonneurs.bksvn.hr/>



BREVETI DOMA

PO DOLENJSKI IN BELI KRAJINI, 300 km

Kraj starta (cilja): Novo mesto, gostišče PREPIH, Gornja težka voda

Datum: 26.4. 2014

Organizator: Športno društvo BIK.SI

Kontaktna oseba: Andrej Zaman, andrej.zaman@gmail.com, 041 687 069

Statistika: prijavljenih 17 kolesarjev (vplačalo štartnino), odstopil 1 kolesar, ni startal 1 kolesar, brevet uspešno zaključilo 15 kolesarjev.

Trasa: Novo mesto (Gornaj Težka voda – Trebnje – Žužemberk – Nova Vas – Ribnica – Osilnica – Stari trg – Vinica – Novo mesto (Gornja Težka voda))

V deževnem aprilskem jutru se nas je na startu zbralo 15 od 17 prijavljenih randonneurjev, Boris Pupič je tudi tokrat prikolesaril že od doma, enako tudi naš randonneurski prijatelj iz Hrvaške, Siniša Babić.

Trasa je bila nekoliko spremenjena, vodila je le po ozemlju Slovenije. Malo naprej od Ribnice smo zavili desno v osrčje kočevskih gozdov. Cesta skozi Gotenico, Kočevsko Reko in naprej v klanec, ki ga ni in ni bilo konca, je bila prazna, vožnja po njej pa čista uživancija. Ker je po vsakem klancu spust, smo ga dočakali tudi mi. Sicer strmega in ovinkastega, do kontrolne točke v Osilnici. Po 40 km vožnje ob Kolpi nas je nato čakal še en nov del, traso smo po rahlo valovitem terenu popestrili z zelo lepim panoramskim razgledom na Belo krajino in hrvaško hribovje.

Na cilju so nas, kot že vsa leta doslej, prijazno in izdatno pogostili v gostišču PREPIH.

Andrej Zaman

BREVETI DOMA

BREVET Ljubljanskih 400 km

Kraj starta (cilja): Dobrova pri Ljubljani

Datum: 17.5.2014

Organizator: KD TEAM 753, kontaktna oseba Marko Baloh, marko.baloh@gmail.com, 041/437-734

Kontaktna oseba: Andrej Zaman, andrej.zaman@gmail.com, 041 687 069

Statistika: startalo je 27 kolesarjev, na cilj jih je prispelo 26

Trasa: Ljubljana - Grosuplje - Ivančna Gorica - Žužemberk - Kočevje - Bloke - Postojna - Ilirska Bistrica - Podgrad - Kozina - Divača - Sežana - Nova Gorica - Most na Soči - Petrovo Brdo - Železniki - Škofja Loka - Ljubljana. Trasa v dolžini 408km ima 3.650m višincev

Lep brevet z odlično udeležbo nam je malce pokvaril dež, ki nas je spremljal okoli prve časovne postaje v Dvoru na Dolenjskem ter najhitreje tudi kasneje na delu trase od Nove Gorice proti Mostu na Soči. Kljub temu vreme ni vplivalo na kak večji delež odstopov. Edini izmed odstopov se je zgodil zaradi tehničnih težav, ki jih na kraju samem ni bilo mogoče odpraviti. Hamburger v lokalni Piksna po cilju je še kako prijal po prevoženih 400 kilometrih.

Marko Baloh

KRPANOVIH 200 km, KRPANOVIH 300 km in KRPANOVIH 400 km

Kraj starta (cilja): Ljubljana Črnuče, Brnčičeva 41G

Datum: 7.6.2014 ob 7:00

Organizator: Darko Gradišar, darko.gradisar@hotmail.com

Statistika: 26 prijavljenih (11 na 200 km, 12 na 300 km, 3 na 400 km), 25 prevozili, 1 odstopil (na 300 km)

Trase Krpanovih brevetov:

Krpanovih 200 (202,30 km, 2500 m): Ljubljana - Dolsko - Grosuplje - Ig - Želimlje - Vel. Osolnik - Karlovica - Vel. Bloke - Rakitna - Vrhnika - Horjul - Medvode – Ljubljana.

Krpanovih 300 (301,70 km, 3050 m): Ljubljana - Dolsko - Trebeljevo - Grosuplje - Ig - Želimlje - Vel. Osolnik - Karlovica - Vel. Bloke - Cerknica - Kalce - Most na Soči - Petrovo Brdo - Čepulje - Kranj – Ljubljana.

Krpanovih 400 (400,20 km, 4166 m): Ljubljana - Dolsko - Trebeljevo - Šmartno - Radeče - Trebnje - Žužemberk - Krka - Rašica - Karlovica - Vel. Bloke - Cerknica - Kalce - Most na Soči - Petrovo Brdo - Čepulje - Kranj – Ljubljana.

Letošnja izvedba „Krpanovega trojčka“ je sledila že utečeni praksi iz lanskega leta. Malenkostna sprememba v trasi glede na lansko premierno izvedbo je bila na Krpanovih 300 in 400, kjer smo se izognili prometni cesti med Škofjo Loko in Kranjem in makadamskemu odseku pred Radečami. Krpanove brevete smo poskušali zasnovati na principu uživancije v kolesarjenju po čim bolj neprometnih cestah - kar pomeni da je nujno treba traso speljati nekoliko v hrib in zaradi tega se nabere nekoliko več višincev. Vemo, da vedno ni bilo lahko, zlasti ob taki vročini kot je bila letos, in so mogoče udeleženci Krpanovih 200 traserju proge namenili nekaj sočnih na zadnjih 500 m vzpona na Katarino (gostišče na Vihri), a enkrat ko se vse premaga je zadovoljstvo tem večje.

Letos se je obisk na Krpanovih brevetih povečal za 150% glede na lani, in to kljub temu, da je naslednji dan bil Maraton Franja. Imeli smo tudi take, ki so Krpanov brevet izkoristili kot trening za Franjo naslednji dan – ali obratno: Franja je služila kot razpeljava po Krpanovem brevetu. Tega smo bili zelo veseli, še zlasti pa na to, da so Krpanovi brevete dobili nekaj sočnih zgodb. Vsak od 26ih udeležencev bi lahko sicer povedal svojo zgodbo, a omenimo nekaj bolj "medijsko" zanimivih. Začnimo z edinim odstopom: Dejan je imel defekt (počena špica) po 2/3 trase, a je na cilj prispel z optimalno izbranimi vlaki. Rok je na 1/2 poti ugotovil, da mu je odpadel pedal, a ga to ni ustavilo, da ne bi odpeljal do konca (vključno z vzponom do Vihre) v zavidljivem času. Simon se je na pot opravil s starodobno Rogovo specialko in Vihro prepeljal s prenosom 42/26 - kar je verjetno novi Guinnessov rekord. Lenart je svojo odisejo opisal v posebnem blogu – na pot se je odpravil z napačno potno knjigo (za 300 km namesto za 200 km), a se je k sreči tega zavedel relativno hitro - že v Cerknici, in ne morebiti šele v Mostu na Soči. Štefan je štartal na 400 km, a je zaradi nekaj zgrešenih odcepov na koncu nejeverno ogledoval števec, ki je naštel že skoraj 500 km. Za nameček mu je organizator traso speljal ravno mimo njegovega doma v Kranju in mu lahko samo čestitamo za jekleno voljo s katero je vztrajal še zadnjih 30 km do Ljubljane. Četverec cikloturisticus je svojo uživaško vožnjo nadgradil s temeljitim preskusom in oceno kulinarčnih sposobnosti organizatorja, in mu na koncu prisodil zavidljivo visoko oceno. In ne nazadnje, se je breveta udeležil še randonneurska legenda, Boris, ki se vseh brevetov loti od vrat do vrat svojega doma in zato sodi pravzaprav v svojo kategorijo. Torej, kot zaključek, organizator je zelo vesel za uspešno izpeljan brevet, glede na pohvalne besede udeležencev, pa nedvomno tudi oni delijo ta občutek.



BREVET 600 km - Koper

Kraj starta (cilja): Žusterna - Koper

Datum: 14. in 15.6. 2014

Organizator: Obalno planinsko društvo Koper

Kontaktna oseba: Marko Vidmar

Statistika: prijavljenih 11 kolesarjev, startalo 9, na cilju 8 kolesarjev

Dolžina breveta: 632 km, 5800 vm

Na štartu letošnjega breveta se je zbralo 9 kolesarjev (prijavljenih 11), Evgen ni prišel, Vinko pa je večer prej odpovedal (oba verjetno zaradi strahu pred dežjem).

Organizator OPD se je odločil za delno spremembo proge, zaradi prometa, dela na avtocesti in posledično preusmeritve na regionalno Trojanje in zaradi pestrosti.

Start v Žusterni-Koper odsek do Senožeč in Štanjela, Vipave ter skok do Grgarja in Banjške planote, s spustom do Mostu na Soči. S tem smo se delno izognili Soški dolini. Žusterna-Koper novo prizorišče kot start in cilj, tudi deloma nova proga, ki je vodila do Senožeč na OMV, Štanjel, Vipava, Solkan pri Gorici Vzpon na Grgar in preko Čepovana spust v Most na Soči, Kobarid, K. Gora, Jesenice, Tržič, Domžale, Moravče, Trbovlje, Krško, N. Mesto, Ribnica, Cerknica, Postojna, Koper.

Tako kot prejšnja leta je organizator nudil prevoz dodatne prtljage in opreme v KG in poskrbel za priboljške v Štanjelu, Grgarju, Kranjski Gori, Krškem, v Kopru pa nudil topel obrok s pijačo. Vremenska napoved za soboto ni bila najbolj ugodna, imeli smo malo dežja, posamezne plohe, skratka ob štartu je bilo boljše od napovedi. Vročine pri vzponu na prelaz Predel ni bilo kot prejšnja leta.

Kasirali so tudi tri padce, brez večjih posledic Pupič in Loredan, vendar sta nadaljevala pot. Dušan pa je zaradi padca odstopil, ne kar se bi poškodoval, kasneje mu je počila napera-špica. Najhitrejši je za pot potreboval 25ur in 5 minut, Zadnji pa 35 ur in 15 minut. Na koncu so bili vsi zadovoljni in srečni.

Marko Vidmar





BREVETI DOMA

BREVET: SLOVENSКИH 1000+

Kraj starta (cilja): *Ajdovščina, Slaščičarna in picerija Šturje*

Datum: 26. – 29. 6. 2014

Organizator: Športno društvo BIK.SI

Kontaktna oseba: Andrej Zaman, andrej.zaman@gmail.com, 041 687 069

Statistika: prijavljenih 6 kolesarjev, vsi uspešno zaključili brevet

Dolžina breveta: 632 km, 5800 vm

Na startu v Ajdovščini se je tokrat zbralo le šest randonneurjev, v večini starih znancev in prijateljev 1000 km breveta Slovenskih 1000+. Obilno deževje je že prejšnji dan prenehalo, kolesarje je pričakalo s soncem obsijano jutro. Trasa je, enako kot že dve leti doslej, potekala skozi že znane prijazne kraje, tudi v Italiji in Avstriji in v 1000 km obkrožila Slovenijo. Nekaj novosti je bilo pri izbiri kontrolnih točk – v Brestovici na Krasu je bila na OMV bencinskem servisu, v Dravogradu pa pri znanem slovenskem randonneurju, Silvu Pšeničniku, ki se je zelo prijazno potrudil s sprejemom in pogostitvijo takrat že utrujenih kolesarskih popotnikov. Gostoljubje Edite Časar in njene družine v apartmajih Džaboka in Gruška v Kruplivniku na Goričkem pa je že tradicionalno in nepogrešljivo. Sonce je kolesarje spremljalo ves čas, nekaj smole z dežjem v Avstriji je imel le Ivan Marek, ki pa je to vremensko nevšečnost, kot tudi vsedrugevsoloizvedbi breveta premagal in kot vsi

ostali udeleženci tudi on brevet uspešno zaključil. Poleg vseh omenjenih iskrena hvala tudi Daretu Cenclju, vozniku kombija, ki je prtljago peljal na Soriško planino in v Novo mesto ter na obeh kontrolnih točkah bil randonneurjem v veliko pomoč. In seveda, kot vsako leto, hvala ustrezljivim in razumevajočim zaposlenim v imenitni Slaščičarni in piceriji Šturje v Ajdovščini, kjer je bil start in cilj breveta. Glede na različne prihode randonneurjev v cilj se vedno potrudijo in so na voljo celo v nočnih urah.

Andrej Zaman



Mad_One_Tour 2014 300 km

**Kraj starta (cilja): Ljubljana, Parkirišče
»Dolgi most«**

Datum: 1.8.2014 (29.7.2014)

Organizator: KD TEAM 753

Kontaktna oseba: Zdenko Hovnik, info@randonneurs.si

Statistika: 14 prijavljenih (eden zaradi službenih razlogov ni startal), 13 začelo in dokončalo brevet.

Trasa: Lj. Dolgi most - Vrnika - Logatec - Kalce - Idrija - Most na Soči - Tolmin - Bovec - Vršič - Kranjska gora - Jesenice - Begunje - Tržič - Kokrica - Cerklje - Moste - Kamnik - Domžale - Ihan - Dolsko - Podgrad - Zalog - Sostro - Lj. Dolgi most

»Mad One Tour« je tradicionalen brevet, ki izvira še iz obdobja pred prirejanjem brevetov v Sloveniji. Njegova posebnost je v tem, da se (v skladu s prometnimi predpisi) oblikuje ena ali več skupin, ki ves čas breveta vozijo skupaj. Brevet spremlja še vozilo, ki prvenstveno služi prevozu opreme, orodja, tekočin, ... pa tudi pomoči udeležencem, če se kaj zalomi. V primerih večjega števila udeležencev in oblikovanja ene večje skupine pa kot spremno vozilo s svetlobnimi oznakami – kot veleva CPP.

Na dobri polovici trase (Gozd Martuljek) je organizirano skupno kosilo v restavraciji Jožica, kjer je odlično poskrbljeno za parkiranje koles večje skupine kolesarjev. Glede hitrosti in organizaciji postrežbe, predvsem pa kar se tiče kulinaričnega zadovoljstva, ni bil razočaran še noben udeleženec tega breveta.

Tudi prihod na končno točko je skupen. Tam pa se potem dogovorimo, kako (in kje) bomo zaključili prijetno celodnevno kolesarsko druženje. Naslednja posebnost tega breveta je tudi, da poteka med tednom (preko vikenda bi bila tako velika skupina kolesarjev na relaciji »Ljubljana – Trenta« prevelika obremenitev in nevarnost v prometu). Start je vselej planiran zadnjo sredo v mesecu juliju – z opcijo premika +/-2 dni – odvisno od vremenskih pogojev. Glede tega je bilo leto 2014 prelomno, saj je bilo vreme v sredo katastrofalno, v četrtek le za spoznanje boljše, v petek (ko smo brevet dejansko odpeljali) pa nas je spremljalo tradicionalno vreme »za prste polizat«.

Pa še ena stvar se je leta 2014 zgodila prvič. Naš randonneur »Super Boris« se v petek breveta ne bi mogel udeležiti. Zato je izrazil prošnjo, da mu omogočimo, da v sredo brevet prevozi sam, kar smo mu seveda omogočili. Kot vedno, se je na start v Ljubljani podal s kolesom kar iz Črnomlja, v ekstremno deževnih ramerah (v katerih so tudi avtomobili obtičali na cestah) odvozil ves brevet in se seveda tudi v Črnomelj vrnil s kolesom.

Zdenko Hovnik



BREVET Ljubljanskih 300 km

Kraj starta (cilja): Dobrova pri Ljubljani (lokal Piksna)

Datum: 30.8.2014

Organizator: KD TEAM 753, kontaktna oseba Marko Baloh, marko.baloh@gmail.com, 041/437-734

Kontaktna oseba: Zdenko Hovnik, info@randonneurs.si

Statistika: startalo je 17 kolesarjev, vsi so uspešno prispeli na cilj

Trasa: Dobrova - Tacen - Kranj - Naklo - Tržič - Ljubelj - Borovlje - Abtei - Bleiburg - Lavamünd - Dravograd - Slovenj Gradec - Mislinja - Vitanje - Stranice - proti Frankolovem - Črešnjice - Špitalič pri Slov. Konjicah - Žiče - Mlače - Ponikva - Teharje - Celje - Žalec - Trojane - Domžale - Šentjakob - Črnuče - Šiška - Dobrova

Trasa v dolžini 315km ima 2.800m višincev.

Brevet je potekal v prelepem vremenu in prijetni družbi slovenskih randonneurjev, tako izkušenih kot nekaj novincev. Druženja po brevetu je bilo kar prehitro konec.

Marko Baloh



BREVET Goričko 200 km

Kraj starta (cilja): *Grad (pred gradom)*

Datum: 6.9.2014

Organizator: JZKP Goričko

Kontaktna oseba: Stanka Dešnik – stanka.desnik@goricko.info

Statistika: prijavljenih 17 udeležencev, iz Slovenije, Hrvaške in Bosne in Hercegovine, startalo 14, na cilju 13

Trasa: Grad - Kruplivnik - Motovilci - Ropoča - Krašči - Ledavsko jezero - Gornji Črnci - Fikšinci - Vstop v državo: Avstrija - St. Anna am Eigen - Kapfenstein - Mühlgraben-Neuhaus - Klb - Am Schlossberg - Neuhaus am Klausenbach – Gasthaus Sampl (KONTROLA 1) - Minihof Liebau - Tauka - Kölbereck - Oberdrosener Landesstr. - Eisenberg - Neumarkt – reka Raba/Raab - Jennersdorf - Rax - Mogersdorf - Vstop v državo: Madžarska - Monošter - Hunyadi János utca – Hotel Lipa (KONTROLA 2) – Dolnji Senik – Gornji Senik – Verica/Ketvolgy - Vstop v državo: Slovenija - Čepinci - Markovci – Budinci – Gasilski dom (KONTROLA 3) - Dolenci - Šalovci - Hodoš - Domanjševci - Berkovci - Motvarjevci - Kobilje - Dobrovnik - Bukovniško jezero (Info hiška, (KONTROLA 4) - Bogojina - Moravske Toplice - Martjanci - Sebeborci - Vaneča - Moščanci - Pečarovci - Prosečka vas - Vidonci - prihod na

Grad

Tokratni brevet Goričko je žal zaznamovalo precej slabo in deževno vreme, kar je verjetno marsikoga odvrnilo od udeležbe, a po drugi strani izjemna pogostitev s strani domačinov, ki jo je financirala Občina Šalovci.

Tanja Kavčič





BREVETI DOMA

ZAKLJUČNI BREVET 200 km

Kraj starta (cilja): lokal PIKSNA (ulica Vladimirja Dolničarja 2, Dobrova)

Datum: 27. 9. 2014

Organizator: KD TEAM 753, kontaktna oseba Marko Baloh, marko.baloh@gmail.com, 041/437-734

Kontaktna oseba: Zdenko Hovnik, info@randonneurs.si

Statistika: 31 prijavljenih (29 na startu), 28 zaključilo brevet

Trasa: Dobrova - Podpeč - Ig - Želumlje - Turjak - Žlebič - Sodražica - Bloke - Cerknica - Planina - Kalce - Idrija - Cerkno - Trebija - Žiri - Smrečje - Horjul - Dobrova

Na zaključnem brevetu se praviloma zberemo vsi, ki čutimo pripadnost temu načinu kolesarjenja in se tudi sicer udeležujemo brevetov. Vsako leto pa se ga udeleži tudi nekaj kolesarjev/kolesark, ki se na to vrsto kolesarjenja podajo prvič. Dobrodošli!

Po zaključku vselej sledi še skupščina Društva, ki je »obvezna« za vse člane upravnega obora; seveda pa so nanjo vabljeni tudi vsi ostali člani Društva.

Po startu se je oblikovala večja »vodilna« skupina kolesarjev (z malce hitrejšim) ter par manjših skupin, ki so tempo malce omilili. Start je

potekal v »svežem« jutranjem (malce oblačnem) vremenu, a je sonce pokazalo svojo moč že ob prvem resnejšem vzponu na Turjak. Preostali del dneva je bil prijetno topel – kar malce nad pričakovanji; tudi veter ni zahteval prevelike dodatne vložene moči.

Razen kakšnega defekta na brevetu posebnosti ni bilo in so ga zaključili vsi udeleženci, razen enega, ki se je na Kalcah odločil do cilja izbrati krajšo pot.

Zdenko Hovnik



BREVETI TUJINA

BRM 200 km - PULA

Kraj starta (cilja): *parkirišče Verudela, PULA*

Datum: 22.3.2014

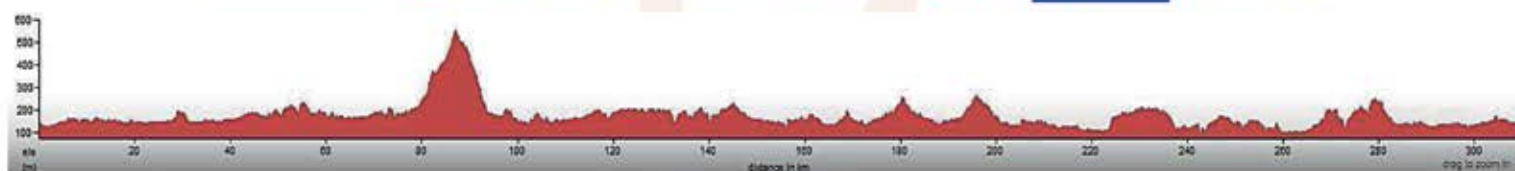
Slovenski udeleženci: Andrej Zaman, Tanja Kavčič, Aleš Šraj, Fabrizio Loredan, Jožko Čebulec, Boris Končar, Primož Veber, Urban Šebenik, Boris Pupič, Andrej Krenker



Kraj starta (cilja): *Sveta Nedelja*

Datum: 24.5.2014

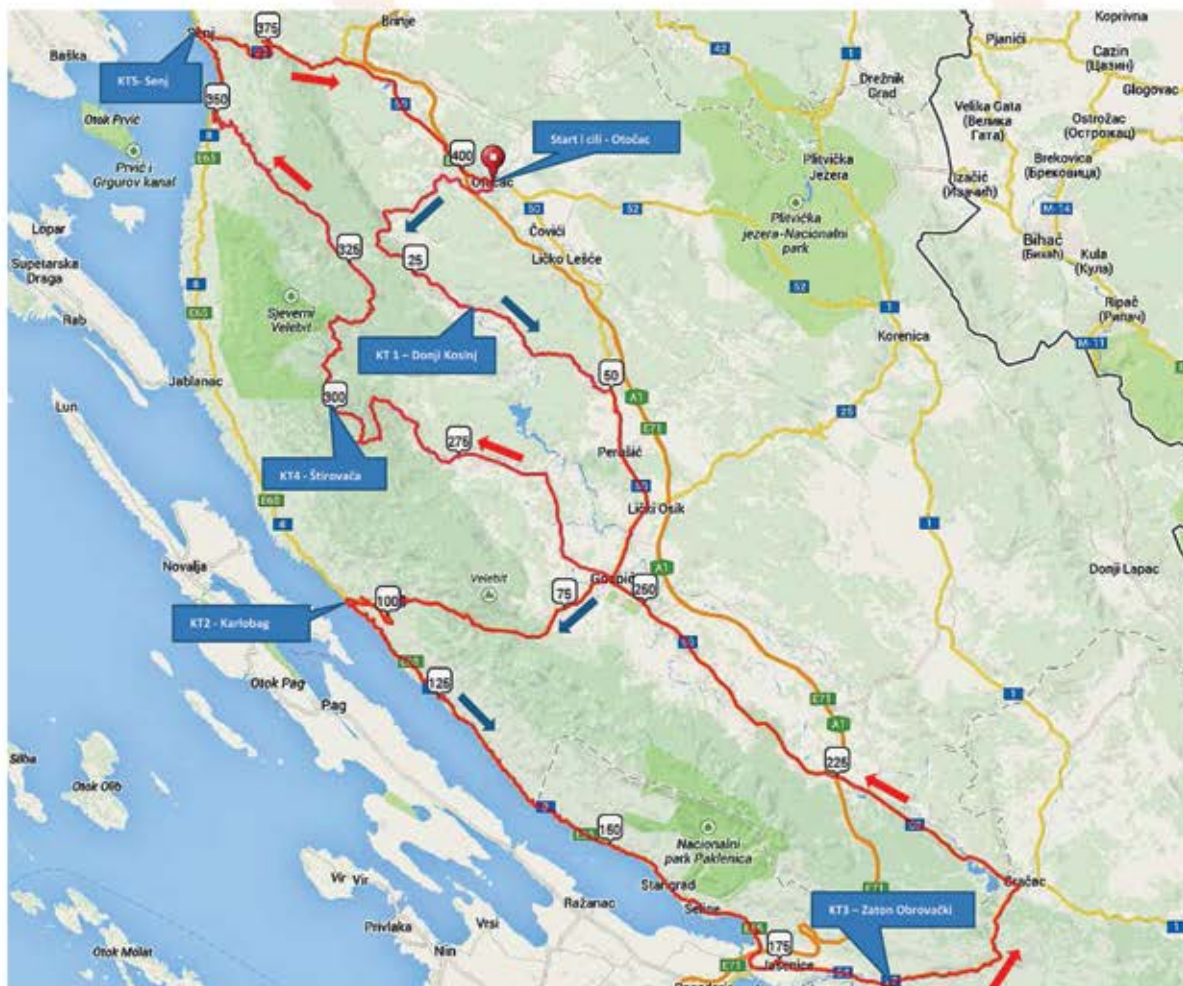
Slovenski udeleženci: Aleš Šraj



Kraj starta (cilja): Otočac

Datum: 31. 5. 2014

Slovenski udeleženci: Aleš Šraj, Fabricio Loredan



BREVETI TUJINA

BRM 300 km - PANNONIA

Kraj starta (cilja): Čakovec

Datum: 5. 7. 2014

Slovenski udeleženci: Boris Pupič, Aleš Šraj

BREVETI TUJINA

BRM 600 km - SVETA NEDELJA

Kraj starta (cilja): Sveta Nedelja

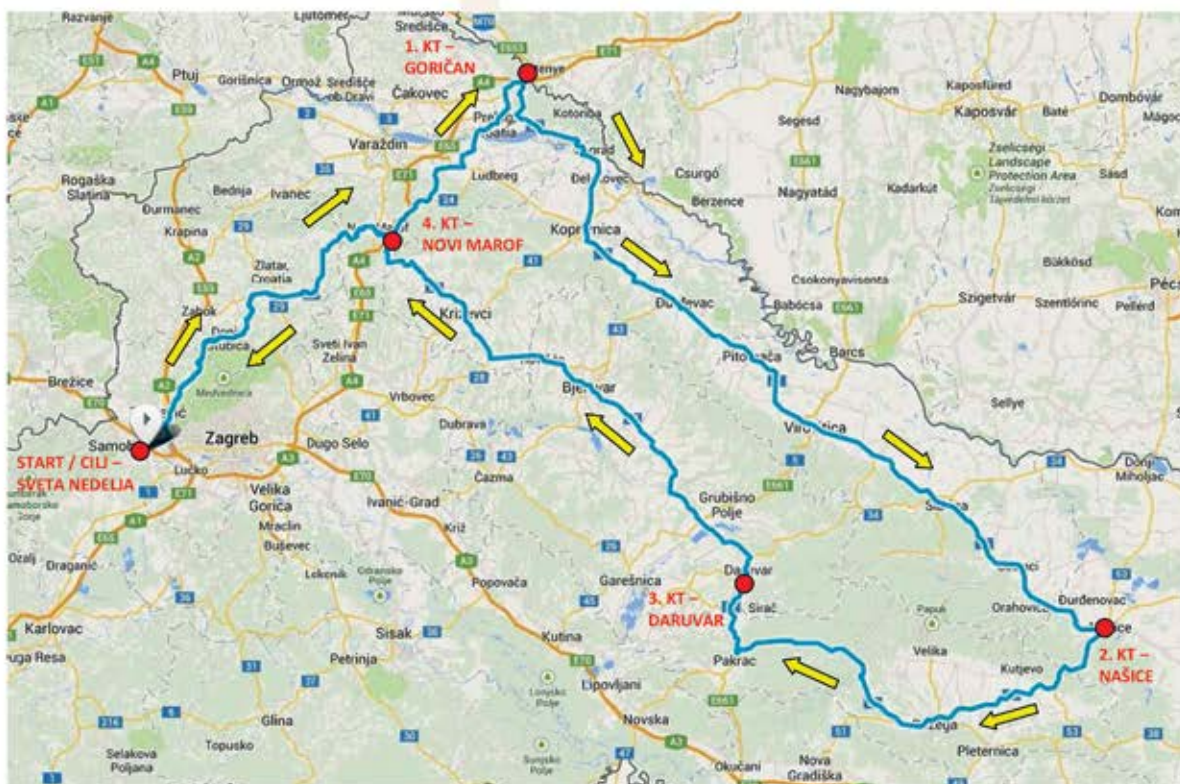
Datum: 2.8.2014

Slovenski udeleženci: Aleš Šraj, Fabricio Loredan

Daljša trasa breveta: Sveta Nedelja – Medvednica – Stubičke Toplice – Novi Marof – Varaždin – Čakovec – Goričani – Koprivnica – Križevci – Virovitica – Našice – Požega – Daruvar – Bjelovar – Novi Marof – Stubičke Toplice – Sveta Nedelja (624 km, 4200 vm)

Krajša trasa: čez Učko do Pule in nazaj

Udeleženci iz Slovenije smo vozili daljšo traso. Udeleženci smo se morali sami oskrbeti, ni bilo prevoza prtljage. Vreme je bilo lepo in za ta čas niti ne pretoplo, razen v zadnjih kilometrih pred ciljem, ko smo pred Zagrebom v hudi vročini prevozili verjetno ene najbolj strmih klancev na brevetih doslej.



Kraj starta (cilja): ob 8. uri, z glavnega trga v Sveti Nedelji

Datum: 20. 9. 2014

Slovenski udeleženci: Boris Pupić, Aleš Šraj



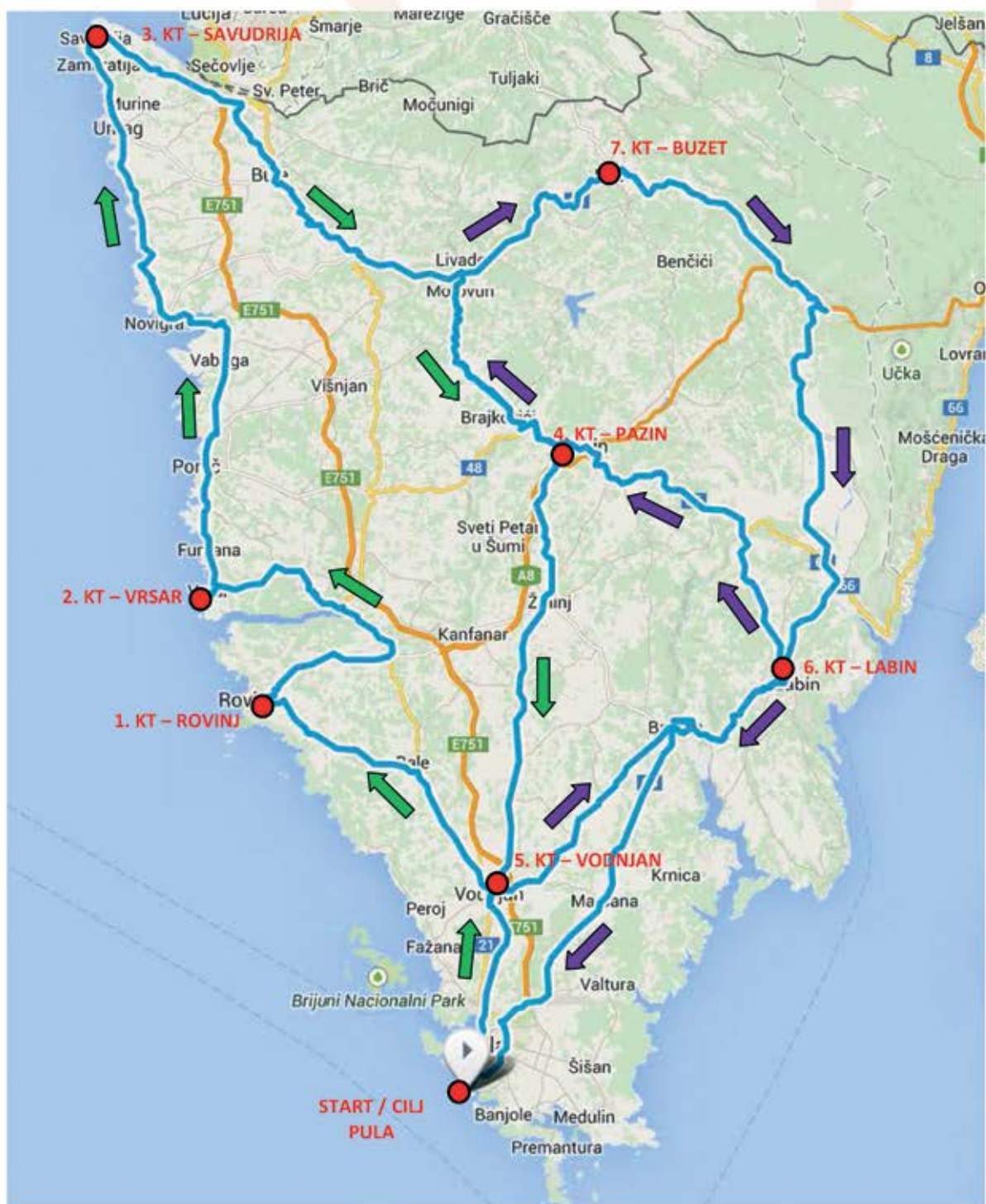
Kraj starta (cilja): *Parkirišče Verudela, PULA*

Datum: *17.10.2014*

Slovenski udeleženci: Marko Baloh, Dejan Jug, Aleš Šraj, Frabricio Loredan

13 udeležencev brevetta je startalo v petek ob 21. uri. Ob razmeroma dobrih vremenskih pogojih in srednje težki trasi pa je cilj doseglo le 8 kolesarjev.

Marko Baloh je na tem brevetu padel, a se je na srečo vse dobro končalo, »le« z zlomom ključnice ter praskami in odrgninami



Kraj starta (cilja): **Carcés, Provansa (Francija)**

Datum: **03.-06. september 2014**

Organizator: Sophie Matter, Provence Randonneurs,

Spletna stran: <https://sites.google.com/site/le1000dusud/>

Izmerjenih 15500 vm/1010 km.

Le 1000 du Sud poteka prvi teden v septembru in spada med brevete s poudarkom na višinskih metrih. V letu 2014 je bilo na startu 65 udeležencev, od tega 2 udeleženki, iz skupno 10 držav. Do cilja je znotraj časovnega limita 75 ur prišlo 28 udeležencev, odstopilo jih je 16,

ostali pa so prišli na cilj z zamudo.

Trasa je ob vsaki izvedbi malo spremenjena, po prepričanju večkratnih udeležencev pa vedno prekrasna. Pot vodi po zgodovini in naravnimi znamenitostmi bogati pokrajini v južni Franciji, večinoma po manj prometnih cestah. Primerna je za izkušenejše in bolje pripravljene, saj število vzponov in vremenski pogoji vsako leto zahtevajo precej odstopov.





BREVETI TUJINA

RONDE ALIÉNOR D'AQUITAINE

Kraj starta (cilja): *Le Haillan (Bordeaux, Francija)*

Datum: 6. – 10. 7. 2014

Število prijavljenih udeležencev: 193
(Francija, Belgija, Rusija, Španija, Slovenija, Italija, Švedska, Švica...)

Število udeležencev na cilju: 124

Organizator: Les Randonneurs Autonomes Aquitains

Ugodnosti: spanje na nekaj kontrolnih točkah, hrana (prigrizki, juha) na skoraj vseh kontrolnih točkah, prevoz prtljage na dve kontrolni točki

Udeleženci iz Slovenije: Andrej Zaman, Simon Krašna, Edi Vovk, Tanja Kavčič

Brevet Okrog Aquitanije se je v svojem potovanju približal najbolj znanim mestom v regiji in hkrati zajel vso lepoto pokrajine in skrivnosti njene zgodovine.

Večerna pot prvega dne nas je najprej peljala po vinskih cestah do prve kontrolne točke v St. Emilionu. Nočno nadaljevanje skozi starodavne vasice in temačne gozdove, do naslednjega postanka v St. Pierre de Cole, kjer so v topli gostilnici imeli veliko posluha na že rahlo utrujene nočne popotnike.

Dopoldan smo prispeli v zgodovinsko, 800 let staro mesto Monpazier in pot nadaljevali po

gričevnatem svetu, ki je bil z gori doli cestami morda težji, kot če bi vozili po klancu stalno navzgor. Soparno sonce se je mešalo z močnejšimi nalivi, ki so zvečer ponehali, naša pot pa je vodila proti kontrolni točki v kraju Soumoulu, kamor smo prispeli, vidno utrujeni, okrog ene ure zjutraj. V daljavi smo v temi slutili Pireneje, ki so kot velikanska temna gmota delovali skrivnostno in celo malo zastrašujoče. Na kontrolni točki smo bili deležni tuša, hrane, svežih oblačil in toplega spanca. V ranem jutru pa naprej, Pireneji so nas sprejeli v svoje osrčje. A smo prevozili še veliko položne ceste, preden se je ta strmo vzpela do prelaza Col d'Soulor, kjer je razgled jemal dih. Obvezna fotka, nekaj spusta po slabi cesti, pa spet vzpon, do gorske kočice na prelazu Col d'Aubisque, kjer smo si privoščili. Juho, pa pico, sladko... Ni, da ni, čeprav vse zelo drago.

Sledil je spust v turistično dolino, 15 km od španske meje. Nadaljevanje poti je ponudilo čez 100 km »ravnine« s stalnim nasprotnim vetrom. Do kontrolne točke Sauvetette – de – Bearn. Nato iskanje obvoza po francoskih navodilih, kmalu pa ob pomoči dveh prijaznih randonneurjev, ki sta pot poznala na pamet. Pirenejski gorski zrak se je mešal z atlantskim, rezultanta pa so bili pogosti večerni nalivi, ki so nas prisilili v več krajših postankov. In spet gori doli ceste, do kontrole v kraju Hendaye, ki je bila zadnja pred vstopom na obalo Atlantika.

Tja smo prišli na predvečer tretje noči, dež je malo pojenjal, cesta je vodila visoko nad oceanom, ki je enakomerno šumel v globini. Nismo ga videli v temi, zato pa smo ga slišali in vdihavali njegov čisti, sveži vonj.

V Bayonnu, zelo lepem obmorskem mestecu, ki spominja na tista na Azurni obali, smo si privoščili spalni postanek, še prej pa ponovno toplo krepčilno juho, ki so jo imeli na vsaki kontrolni točki. Zato je bilo jutranje nadaljevanje do Mimizana bistveno lažje, k temu pa je pripomogla še družba dveh švedskih randonneurjev. V Mimizanu ponovno sveža oblačila, krajši počitek in že nas je pot vodila naprej, skozi borovce, proti cilju. Tudi mimo največje sipine na

svetu, Dun du Pyla, ki se je nenadoma dvignila pred našimi očmi, kot velikanska oranžna gmo-ta za drevesi.

Večerna vožnja po vinskih cestah Medoca, v preddverju Bordeauxa je bila neverjetna. Tako lepih, čarobno razsvetljenih gradičev sredi vinogradov ni niti v najlepših pravljicah. Cilj v Les Haillanu – utrujen, a zadovoljen. Lep brevet je bil za nami.



BREVETI TUJINA

BREVETI ITALIJA

CITTA DI PORTOGROARO, 200 km
Datum: 1. 5. 2014
Udeleženec iz Slovenije: Dejan Jug

RANDONNEE DEL FRIULI VENEZIA GIULIA, 200 km
Datum: 11. 5. 2014
Udeleženec iz Slovenije: Dejan Jug

RANDONNEE DELLA GIULIA, 200 km
Datum: 7.9.2014
Udeleženec iz Slovenije: Dejan Jug

RANDO VALLEYS, 200 km
Datum: 21.9.2014
Udeleženec iz Slovenije: Dejan Jug

BREVETI TUJINA

OLTRE I MILLE 1200 km, 6000 vm

Kraj starta (cilja): Oderzo, Italija

Datum: 29., 30., 31. 8. 2014

Ugodnosti: hrana in pijača na štirih kontrolnih točkah

Udeleženec iz Slovenije: Dejan Jug

Izmerjenih 15500 vm/1010 km.

L28. avgusta 2014 sem se udeležil 1. breveta Oltre I mile v Oderzu v Italiji. Štart je bil točno ob polnoči. Na štartu je bilo okrog 50 randonerjev, med katerimi sem bil edini Slovenec. Brevet je bil dolg 1209 km, s približno 6000 višincev in je imel 10 kontrolnih točk. Na štirih kontrolnih točkah je bil organizator s hrano in pijačo, ostalih šest pa je bilo samostojnih (žig, račun, slika). Najprej smo se odpravili naj jug do Regio Emilie, kjer je bila tretja kontrolna točka. Nato smo obrnili proti severu. Ob Gardskem jezeru je bilo konec ravnine in začel je nekoliko bolj razgiban del breveta. Na peti kontrolni točki je bila tudi možnost spanja. Tam sem dve uri počival (zaspali nisem mogel). Opolnoči krenem naprej skupaj z enim Italijanom. Proti jutru sva zašla s poti in naredila kar precej dodatnih kilometrov. Najvišja točka breveta je bila takoj po 7. kontrolni točki v Cortini d'Ampezzo na dobrih 1500 mnm. Sledil je spust v Avstrijo in odlična kolesarska steza do Lienza. Nadaljevanje ob Dravi do Villacha (Beljak) in nato v Italijo ter preko Predila v Slovenijo. Postanek doma, dve uri spanja in ob zori nadaljevanje proti morju. Najprej do Grada, potem še do Lignana in že smo bili nazaj v Oderzu. Skupaj s 56-letnim Italijanom (za katerega je bil to prvi brevet daljši od 600 km in katerega cilj je bil priti v cilj med 80 – 90 urami) sva v cilj prišla po dobrih 62. urah. Skupaj je brevet uspešno odpeljalo 39 udeležencev, od tega 3 ženske.

BREVETI TUJINA

VERONA – RESIA – VERONA 600 km

Kraj starta (cilja): **Verona**

Datum: **26., 27. 7. 2014**

Ugodnosti: hrana na kontrolnih točkah, prtljaga na eni kontrolni točki

Udeleženec iz Slovenije: Vesna Štemberger, Aleksej Dolinšek, Igor Paladin, Dejan Dodič, Nevio Santin, Evgen Vižintin, Robert Federiči, Jurij Keržan



BREVETI TUJINA

GIANT TOUR BLANC RANDO 1000 km, 15000 – 16000 vm

Kraj starta (cilja): **Oderzo, Italija**

Datum: **19., 20., 21., 22. julij 2014**

Ugodnosti: hrana in pijača na štirih kontrolnih točkah

Udeleženec iz Slovenije: Andrej Zaman, Edi Vovk, Tanja Kavčič

Trasa: Biella, Colle MOCENISIO, Coll d'ISERAN, Cormet de ROSELAND, Col des SAISIES, Megeve, Chamonix, Martigny, Montreaux, Gruyeres, Interlaken, Meiringen, SUSTENPASS, OBERALPASS, LUCOMAGNO pass, Lago Maggiore, Lago d'Orta, Biella

Izmerjenih 15500 vm/1010 km.

Brevet je bil organiziran v 600km in 1000 km različicah, slednji je kot težji dobil ime GIANT TOUR BLANC RANDO.

Trije Slovenci smo se udeležili težjega in ga tudi uspešno prevozili. Skupaj s 14 ostalimi randonneurji, od 64 na startu. Poleg Italijanov, ki jih je bilo na startu največ, so se obeh brevetov udeležili številni tuji randonneurji, celo iz Rusije.

Organizator je peljal prtljago na dve kontrolni točki, kjer smo imeli možnost spanja, tuširanja in nekaj hrane.

Brevet je zaznamovalo izjemno slabo deževno in mrzlo vreme, ki je botrovalo k odstopu številnih udeležencev v obeh različicah.

BREVETI TUJINA

KOS - KRUG OKO SRBIJE - 1000 km 2014

Prvi srbski 1000 km brevet z okoli 8000 višinskimi metri je potekal od 15. -18. avgusta 2014. Na startu v Novem Beogradu se nas je zbralo 10 randonneurjev. Med srbskimi predstavniki, za katere je bil to prvi tako dolg brevet, sva bila tudi Tanja Kavčič in Andrej Zaman. Razen enega srbskega udeleženca, smo vsi ostali uspešno prišli v cilj.

Organizator Igor Ralić, idejni in dejanski vodja srbskega randonneurstva, nam je sestavil lepo traso, ki je vodila skozi Pančevo, pri Banatski Palanki smo še drugič prečkali Donavo in kmalu zatem vstopili v veličasten kanjon đerdap. Ob Donavi smo nadaljevali do 300. km, potem pa smo zavili v pravo osrčje Srbije. Negotin, Zaječar, Knjaževac in Pirot so bili kraji pred vzponom na Suvo planino. Potem so nas pričakali Babušnica, Prokuplje, Blace in pred veličastnim 30 km dolgim nočnim, deževnim, meglenim in mrzlim vzponom na Kopaonik še Brus. Po tem smo do cilja v Novem Beogradu videli še Raško, Kraljevo, Kragujevac.

Brevet, katerega pot je vodila po neverjetno lepih, gladkih cestah in urejenih mestih, ki jih je v Srbiji veliko, a nam pokazala tudi skrite predele, kjer se zdi, da se je življenje ustavilo 100, 200 in še več let nazaj. Nepozabna celota nasprotij, ki kliče k ponovitvi kolesarskega potovanja, takoj, ko bo brevet ponovno organiziran.

Več pa v rubriki "Randonneur piše".

Andrej Zaman



BREVETI TUJINA

BREVET OBMORSKIH REPUBLIK, 2200 km

Brevet Obmorskih republik, dolžine 2200 km z 20000 višinskimi metri, je bil v letu 2014 prvič. Konec maja je bilo treba traso od Benetk do Genove, Pise, Amalfija (nižje od Neaplja) in preko Apeninov spet v Benetke prevoziti v maksimalno 193 urah. Med 53 randonneurji smo bili tudi trije Slovenci. Boris Pupič, Edi Vovk in Andrej Zaman.

Organizatorji so poskrbeli za prevoz dveh torb na 740. in 1500. km, kar je pomenilo, da smo bili vsi udeleženci otovorjeni kot mule. Vsako spremstvo je bilo strogo prepovedano. Na tem brevetu ni manjkalo dobre volje, utrujenosti, neprespanosti, spanja na kolesu, sonca, dežja, mraza, padcev, težav z oskrbo s hrano in pijačo, ... Ponoči so nas v gozdovih lovile živali, mali zeleni možicljji so se hoteli pogovarjat z nami, nekaj je bilo tudi halucinacij, ... Spanja za vzorec, vse pa zunaj na stolih ali na tleh,

... Ja, precej tega se je dogajalo v 151 urah (6 dni in 9 ur), kolikor sva jih z Borisom rabila do cilja (Edi je žal odstopil).

Skratka čista in nora uživancija.

Andrej Zaman



PERMANENTNI BREVETI V LETU 2014

Ko smo pred tremi leti v društvu Randonneurs Slovenija uvedli sistem permanentnih brevetov, smo si zelo želeli, da bi se stvar "prijela" in da bi sčasoma z mrežo permanentnih brevetov pokrili celotno območje Slovenije. O tem, da bi naše permanentne bevette vozili tudi randonneurji iz tujine, nismo niti razmišljali, pa vendar se že dogaja tudi to.

Da smo na pravi poti, nam pove že pogled na statistiko prevoženih permanentnih brevetov:

- v letu 2012 je bilo prevoženih 6 permanentnih brevetov,
- v letu 2013 že 32,
- v letu 2014 pa smo skupaj prevozili okroglih 100 permanentnih brevetov!

Dosedanjim osmim permanentnim brevetom smo dodali še dva.

- Kremšnita (155,7 km, 2.511 vm) iz Ljubljane na Bled na kremšnito in nazaj
- Karavanke (200,3 km, 2.600 vm) iz Ljubljane čez Ljubelj v Avstrijo in nazaj čez Jezersko

V pripravi je še nekaj novih permanentnih brevetov, ki bodo predvidoma vključeni v sistem v letu 2015.

V lanskem biltenu smo že podrobno predstavili naš najdaljši permanentni brevet Super Randonnée Slovenija (602,5 km, 10.525 vm), ki je bil homologiran s strani ACP (Audax Club Parisien) in šteje tudi kot eden izmed pogojev za pridobitev priznanja Randonneurs 10000.

V letu 2014 je naš najtežji permanentni brevet prevozilo prvih 7 randonneurjev: Edi Vovk, Marko Baloh, Markus Schoenhardt (A), Gerold Lehmann (A), Dejan Jug, Andrej Zaman in kot prva ženska tudi naša Tanja Kavčič! Na tem mestu za izjemen dosežek vsem iskreno čestitam!

Vasja Kavčič



GIRO CICLISTICO DELLE REPUBBLICHE MARINARE

Brevet Obmorskih republik (Benetke - Genova - Pisa - Amalfi (pod Neapljem) - Benetke) je bil letos prvič. Prvzaprav se niti ne spomnim, kje sem prvič izvedel zanj, a odločitev to prevoziti je bila takoj sprejeta. Soglasno sam pri sebi. Brez možnosti ugovora. Kaj tako dolgega še nisem vozil, pa tudi res redki Slovenci so prevozili kaj daljšega. Zato je bil ta brevet nedvomno prvi cilj sezone. Pravila so bila zelo enostavna. Maksimalen čas za prevoziti brevet je bilo 193 ur, vsako spremstvo in pomoč tretjih oseb je bilo prepovedano. Super. To je pravi "prvinski" brevet, ko si za vse odvisen le sam.



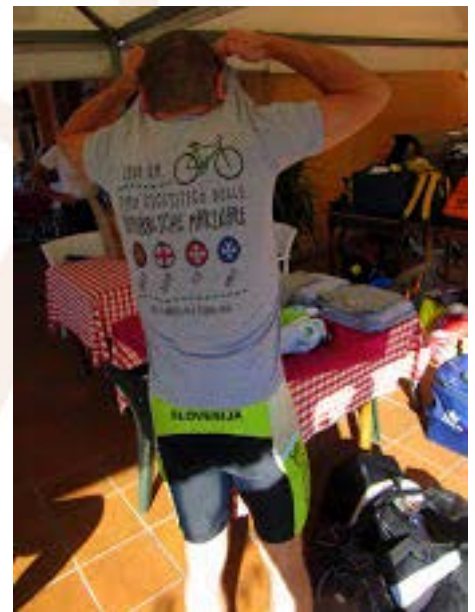
Fizične priprave niso bile sporne, psihološke tudi ne. Še največ časa je zavzela logistika. Ker je organizator poskrbel le za prevoz dveh torb (na 740. in 1500. km), se je bilo treba temu prilagoditi in kolo pošteno otovoriti. Niti najmanj ni bilo enostavno vse spraviti v torbe na kolesu, ki je bilo otovorjeno z okoli 20 dodatnimi kilami.

V nedeljo, 25. maja, smo se zbrali v Mestrah pri Benetkah. Hotel Primavera je bil zborna mesto za vseh nas 53 (večinoma Italijanov), ki smo se odločili spopasti se

z uradno 2.195 km dolgim brevetom in okoli 20.000 višinskimi metri. Med udeleženci smo bili tudi trije Slovenci. Poleg mene še Boris Pupič iz Črnomlja, ki je s kombijem šel od doma že prejšnji večer, celo noč vozil po stranskih cestah, ker nima vinjete in Edi Vovk iz Lesc, ki je prišel prejšnji dan s kolesom iz Nove Gorice. Pred štartom sem spoznal še nekaj tujih randonneurjev, med drugim Američana Douglasa. In že je bila ura 9.30.

Štart

Štart, v bistvu pa 5 km skupinske vožnje do uradnega štarta. Nekakšen prolog. A kljub temu ... štartali smo ... zdaj gre zares ... pred nami je dolga pot, polna presenečenj ... in čiste uživanja ...



Douglas Migden (ZDA)

Po uradnem štartu smo dolgo časa vozili v skupini. Lahkoten tempo, ravno pravšnji za začetek. Vročina nabija, a nič posebnega, česar že ne bi bili vajeni. Po prvi kontrolni točki na 68. km smo ostali sami. Pot mi je bila znana, saj smo tam en del v nasprotni strani vozili na enem od lanskih brevetov. Potem srečujemo skupine, jih dohitevamo in nekaj časa vozimo skupaj. Klasika na brevetih. Na enem od postankov si zaželim sladoleda, ki mi pobere glas. Dovesedno sem bil ob dober glas. Sploh me ni bilo slišat. No, morda je bil s tem kdo celo zadovoljen.

Noč, dež, težave

Edi na veliko slika, kar je tudi klasika na brevetih. Ob koncu dneva je začetno ravnino zamenjal klanec. In to ne kakršen koli. Okoli 50 km ga je bilo. Zdelo se mi je, da ga vozimo celo noč. Vrh je bil na višini 1519 mnm. Ne daleč prej se

nam je pridružil Američan Doug, kakor je rekel naj ga kličemo. Kakih 200 višinskih metrov pod vrhom nas je presenetil dež. Kvaliteten dež, ki te kmalu zmочи do kosti. Ustavili smo se in oblekli. Razen Edija. "Če se oblečem, bom imel še tisto mokro. Se bom že v spustu posušil." Haloooo??? Smo skoraj na višini Vršiča. Sredi noči. A se ne da in pelje naprej.

Na vrh pripeljem prvi, malo počakam in že pride Edi. Pravi, da gre kar naprej in ne bo počakal ostalih dveh. Ja, verjetno ga prijetno hladi. Potem pripelje Doug, ki tudi nadaljuje. Na vrhu sredi noči res ni neke hude vročine. Je pa vsaj dež ponehal. Čakam še Borisa. Ni ga. Še čakam, še ga ni. Grem mu nasproti, ko dobesečno prikolovrati. Od zaspanosti je opletal po cesti. Verjetno je spal na kolesu. Pa sem mu začel govoriti kdovekaj. Toliko, da se je vsaj za silo zbudil. Nekje v dolini je bila kontrolna točka. Par km prej smo prehiteli Edija, ki je bil ob cesti. Verjetno zmrznjen. Tudi na kontrolni točki smo ga čakali. Ampak oblekel se pa je.



Moje težave so le stopnjevale. Po izgubljenem glasu, se me je lotil še prehlad. To zame ni običajno. Tokrat me je napadel kašelj. Če se me loti še vročina, sem oplel in lahko končam s to uživancijo.

Nadaljevali smo v spust. Lep spust, lepo je šlo. Hitro. Potem pa zvok telefona. Edi kliče. Da sva zgrešila. Saj niti ne vem, kdo je bil takrat z mano. Doug ali Boris. Če na brevetu vsaj enkrat ne zgrešiš trase, to ni pravi brevet. Ni nama ostalo drugega. Gremo v klanec. Prej luškan spust, zdaj luškan klanček. Čista uživancija.

Genova

Potem je bila trasa le še gor dol. Klanec, vzorec spusta, precej klanca in ponovitev intervala. Nismo jih pričakovali toliko. Noro. Izredno lepa pokrajina in nora uživancija. Genova na 460. km je na doseg roke, tam smo bili v ponedeljek dopoldne. Kratek postanek in že nadaljujemo. Na desni morje, nad nami žareče sonce, pred nami pa 2-3 km dolg kar strm klanec, kateremu sledi ravno toliko dolg spust. Pa še enkrat. In še enkrat in še in še. Nehal sem šteti. Na enem od teh vrhov se Edi in Doug odločita, da sta lačna in bosta šla nekam nekaj pojest. Midva z Borisom sva večja asketa in še ne rabiva toplega obroka.



Kratek počitek med čakanjem na Edija



Kmalu se začne daljši klanec. Tega smo pred dvama letoma vozili v nasprotni smeri na brevetu 1001 milja. Približno 20 km ga je bilo, pa nekaj spusta, pa spet klanci, ki so naju čakali do kontrole na 543. km. Tam z Borisom dolgo čakava Edija. Več kot eno uro je trajalo. Doug je ostal tudi za Edijem. Kašelj me je še kar spremljal. Ni me pustil samega.

Pisa

Do Pise na 634. km smo imeli bolj ravninsko etapo, a že prevoženi klanci so povzročili nekaj utrujenosti, ki ni dopuščala večjih hitrosti. Tam nekje do 30 km/h je šlo. Pred Piso smo se ustavili v nekem obmorskem mestu. Sestradani. Saj smo iskali kako trgovino, pa je ni bilo. No, zdaj bomo pa eno pašto pojedli. In smo jo dočakali. Kdovekdaj kuhana, pogreta v mikrovalovki, količina pa taka, da je bilo le dno krožnika prekrito. Le za zrajcat. Pa še postrežbo so nam računali. In že smo nadaljevali. Še vedno lačni.

Po Pisi smo šli v drugo noč. Načrt, da tudi to noč prevozimo brez spanja, je bil kmalu deležen modifikacije. Boris je začel opletat po cesti in nadaljevanje ni bilo več varno. Na srečo je bilo v bližini večje parkirišče pred neko trgovino, tam pa razstavna brunarica. Boris se je že ulegel v travo in komaj smo ga prepričali, naj gre na verando brunarice v zavetje pred vetrom in mrazom. Ja, noči so bile kar hladne.



Še posebej, ko se preznojen ohladiš.

Z Edijem sva prevozila že zelo veliko nočnih tur. Običajno je bila takrat zraven tudi Tanja in ko se je njej spalo, smo se ustavili in Edi ve, da mora biti takrat tišina. In navada je železna srajca, zato me je tudi tokrat prav potihlo vprašal, če gre lahko tudi on na verando. "Ja, seveda, le pojdi!" In že je tudi on spal. Pa sta tja prikolovratila še dva Italijana in Italijana ne bi bila Italijana, če se ne bi na glas pogovarjala. Kar na ostro in nahitro sem jima rekel naj bosta tiho, ker spimo. Eden je takoj nadaljeval naprej, drugi pa je res utihnil in šel spat. Meni pa se ni spalo, morda sem zadremal za kakih 15 minut. Z mojim kašljem sva postala neločljiv par. Vsaj malo smo bili v zavetju.

Tretji dan smo se spet vozili po razgibanem terenu. Ko je bilo sončno, je bilo vroče, ko pa se je pooblačilo, ni bilo več nobene prave vročine. Še vedno smo se Slovenci držali skupaj. No, imeli smo tudi nekaj dežja. Pravzaprav so bili to nalivi, ko je bilo potrebno tudi vedriti. Vse to je bilo začinjeno še z obupno slabimi cestami. A se nismo dali in nadaljevali.

Okoli Rima

Tretjo noč smo vozili okoli Rima. Nismo ga videli, smo pa čutili, da je tam nekje blizu. In čutili smo neko neverjetno pozitivno energijo. Kar preleteli smo tiste ceste, res je šlo hitro. Potem ostaneta Boris in Edi zadaj. Počakam in nadaljujemo skupaj. Pa spet zaostaneta. Spet počakam. Tretjič ju ni bilo od nikoder. Pokličem Edija, ki pravi, da je moral it Boris spat. "OK, dobimo se na naslednji kontroli, tam počakam." In že sem šel naprej. Sredi tretje noči, jaz pa nič zaspan! Prvo noč nisem nič spal, drugo 15 minut! Vozim. Kolo lepo teče, čeprav ima menjalnik ene svoje želje, kako bi deloval. Zanimiv in po svoje čuden občutek. Sam sredi noči nekje nižje od Rima, a zaupam navigaciji. Redki avtomobili, ljudje še bolj redki. Vsi me gledajo kot eno čudo. Do kontrole sem imel še približno 40 km. Po enem večjem mestu nadaljujem prav ob morju. Slišim ga na desni, čutim, da je tu zraven, jaz pa vozim v trdi temi. In ... Neverjetno, a resnično ... Tudi meni se je začelo spat. Ampak do kontrolne točke sem še prišel brez težav.

Polovica

Kontrolna točka v kraju Ardea - Lido dei Pini na 1065. km je bila v nočnem baru Samoa. Poleg natararice, so bili notri še trije gostje. Ne vem, kdo je bolj butasto gledal. Oni mene, ali jaz njih. Saj si jih lahko predstavljam. Zdolgočaseni, nič se ne dogaja, sredi noči, pravzaprav že proti jutru, pa uleti v lokal en tip, ki je oblečen kot kolesar, zmatran, vidno neprespan in dopoveduje, da nima kaj počet, pa se malo vozi po Italiji. Če to ni šok...



Na srečo sem pred leti delal na carini na italijanski meji in večkrat obiskoval začetni tečaj iz italijanščine. Da sem jim lahko dopovedal, da rabim žig. Seveda sem ga dobil, še zelo uslužni so postali in povedali, da tam pred mano ni bilo še nikogar podobnega. Jaz pa sem rabil le malo vode in hrane. Na hitro sem se umil, pojedel en rogljič in šel spat. Okrasno grmovje poleg vhodnih vrat je skrivalo en manjši zid, na katerem sem se spravil, naslonil na steno in že me ni bilo več.

Spanje ni trajalo dolgo. Kar naenkrat sem čutil, da je nekdo v bližini. Odprem oči in vsi tisti tipi in natararica iz lokala so bili tam in me gledali še bolj butasto kot prej. Sprašujejo, če je vse v redu. Ja, super je bilo dokler sem spal in če bodo šli stran, bo

spet v najlepšem redu.

Čez približno uro sem se zbudil. Premražen. Kar treslo me je. In spet z močnim napadom kašlja. Ta

se je pojavil vedno, ko sem se ohladil. Vročine na srečo še nisem dobil. Še dobro, da sta takrat prišla Edi in Boris in smo kmalu nadaljevali. Ampak ta kontrolna točka je bila na 1065. km, kar je pomenilo, da smo skoraj na polovici breveta. Čista in nora uživancija.

Ko sem kasneje med vožnjo "mojima" rekel, da je vse skupaj brez veze, ker bo na tak način vsega še prehitro konec, sta me še onadva butasto gledala ...



Sreda, 28.5.2014



Kmalu po kontrolni točki na 1065. km je Edi spet ostal zadaj. Ravnina ob morju, nasprotni veter. Vročina je neizprosna, z Borisom voziva skupaj. Družno ugotoviva, da imava še manj kot 1100 km do konca. Res bo prehitro konec te uživancije.

O drugih udeležencih nimamo nobenih informacij. Na precej kontrolnih točk smo prišli prvi. Le s štirimi Italijani se stalno prehitavamo. A oni gredo ponoči spat, potem odšprintajo etapo, dolgo počivajo na kontroli in tako naprej. Meni bolj ustreza moj način vožnje. Malo ustavljanja, malo spanja in stalna vožnja. Saj sem prišel vozit, v tem uživam. Počival in spal bom doma.

Zgodaj popoldne pokličem Edija. Pravi, da je nedaleč zadaj. In ga počakava. Uro in pol je trajalo, preden je prišel. Boris je ta čas izkoristil za spanje, jaz pa ... Ja, spet nisem bil zaspan ...



Ko pride Edi, nadaljujemo. Kmalu se začne klanec in nas dohitijo naši štirje Italijani. Kot ekspresni vlakodbrzijo dalje. Niti poskušali nismo iti za njimi.

Na celem brevetu je bila zelo otežena oskrba s hrano in pijačo. Precej smo vozili po območjih, kjer ni trgovin in možnosti oskrbe. Na okoli 1170. km smo prišli v nek kraj, kjer smo se ustavili v trgovini. Najedli smo se in naredili nekaj zaloge. Z Borisom kreneva naprej, Edi ostane tam. Do naslednje kontrole na 1183. km je dolg in hiter spust. Tam ga čakava kakih 20 minut. Še vedno ga ni. In greva naprej. Od takrat dalje se nismo več videli. Kasneje je povedal, da je bil tam tako zaspan, da je moral iti spat. Midva pa naprej. Brez spanja. Proti Caserti.

Caserta

Ko sva se z Borisom bližala Caserti sva se enkrat spuščala v krajši spust. Jaz spredaj, on za mano, pred nama dva avtomobila. Prvi od njih se je ustavil, ker je moral zaviti levo, avto za njim je tudi ustavil, jaz sem imel dovolj varnostne razdalje za varno počasno ustavljanje. Potem pa počim. Boris se zaleti v mene. Obstanem brez padca, Boris pa se prevrača v kanal ob cesti, njegovo kolo prav tako. Položim moje kolo na tla in grem proti njemu. Boris se ta čas že pobira. Slišim ga, kako preklinja, skupaj pa sva najprej pogledala, če je njegovo kolo vozno. Malo sva naravnala krmilo in že je bilo kot novo. Šele potem je prišel na vrsto on. Na srečo tudi z njim ni bilo nič narobe in očitno jo pri vsem tem najbolj skupil moj menjalnik, v katerega je priletel. Od takrat dalje se je odločil, da bo delal popolnoma po svoje. Ne glede na ukaze prestavne ročice.

Srbi pravijo: "Što južnije, to tužnije". To velja tudi za Italijo. Caserta je kakih 20 km oddaljena od Neaplja. Ceste obupne, promet tudi. Tam ne veljajo pisana prometna pravila. Prednost ima tisti, ki ima večji, hitrejši avto in je v križiščih bolj iznajdljiv. Če ti slučajno da kdo prednost, je to zato, ker se boji, da mu podrsaš avto. So pa tam zelo napredni. Trobljenja ne manjka. Očitno ima vsak avto serijsko vgrajen senzor, ki vključi trobljo, ko zazna kolesarja pred sabo. Najnovejši so tisti senzori, ki vključijo trobljo takoj za tvojo ritjo, zadnji modeli imajo avtomatsko dvakratno trobljenje. Če ti morda kdo ne potrobi, mora verjetno na poseben tečaj, da se tega odvadi in naslednjič potrobi vsaj dvakrat.

Pozno popoldne sva prišla v Pompeje. Kot bi vozila v labirintu, vse ulice in ceste so bile enake. Levo, naravnost, desno, desno, naravnost, desno, levo, ... Pa sem in tja kake ulice ni bilo več, katera od cest je bila neprevozna, ... Imela sva občutek, kot bi vozila v krogu. Cela večnost je trajala preden sva prišla iz tega kaosa. Kasneje sem pogledal traso, ki pa je bila ravna. Torej sva vozila naravnost ... Vsaj pol ure je trajalo, da sva se prebila iz enega obupno prometnega križišča in našla pravo pot.

Amalfi



Potem se je začel klanec. Vozila sva ga ponoči, v začetku malo zašla, potem pa nadaljevala po pravi poti. 22 km ga je bilo. Tu sem imel prve večje krize. Postal sem zaspan in dvakrat sem se moral za nekaj minut ustaviti. Na vrhu je bilo precej hladno, pihalo je. Oblekla sva se in se spustila v dolino. A ta dolina je imela vmes še kup strmih vzponov. V trdi temi je bilo videti strmo pokrajino ob morju in obrise lepe pokrajine, ampak podnevi bi bil razgled nedvomno lepši. Naslednje leto je treba tja priti nekaj ur prej!

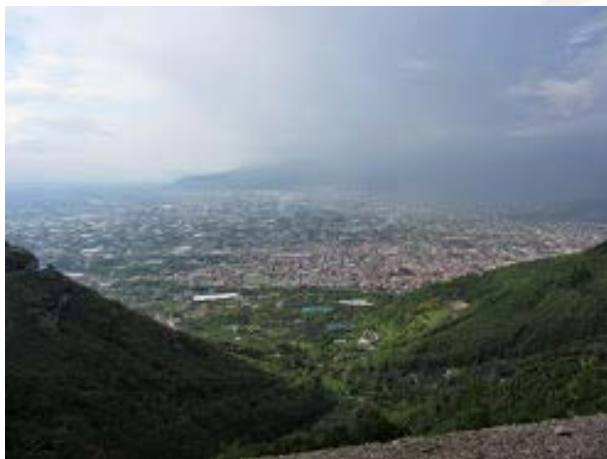


Okoli polnoči končno prideva na kontrolno točko v kraju Ageorla na 1.359. km. To je najbolj južna točka našega breveža, zdaj bo šlo le še proti severu. Spet nek barček, ki je bil na srečo še odprt. Dovolijo mi napolniti baterijo telefona, ki je bila popolnoma prazna in zaspati na klopi naslonjen na mizo. A me kmalu zbudijo, ker zapirajo. "Preselim" se čez cesto na eno klopco. Boris je bil že prej tam nekje. Ob morju sva, kar precej piha, mrzlo je. Občutek mraza je zaradi utrujenosti in neprespanosti še toliko večji. To začuti tudi moj spremljevalec kašelj in me začinja opominjat, da je tudi on z mano. Ne preneha, dokler se spet ne ogrejem.

Spanje oz. dremanje se je spremenilo v drgetanje od mraza in okoli štirih zjutraj greva naprej. Še v trdi temi in na tešče naju čaka 12 km klanca. Ko sva prišla do vrha, sva imela veličasten jutranji razgled na Pompeje in Vezuv. Tam nekje sva vozila včeraj, danes greva v drugo smer. Proti cilju. Le še okoli 800 km.



Dolg spust se je vlekel kot čreva. Sestradena sva komaj čakala, da dobiva kako trgovino. A v večjem mestu, kamor sva prišla, je bilo še vse zaprto, ker sva bila prezgodnja. Na srečo le dobiva nekaj odprtega in pobereva skoraj vse kar imajo. Vsaj pol ure sva imela piknik na neki avtobusni postaji. Mimoidoči so naju precej čudno gledali. No, verjetno res nisva izgledala najbolj sveže.



Nadaljujeva proti Avellinu. V klanec proti naslednji kontroli. Spet sem postajal zaspan. Z Borisom bolj malo govoriva. Nobene energije ni za to. V klanec vozim z vklopljenim avtomatskim pilotom in spim na kolesu. Ko mimo



pripelje kamion, se zdrznem in zbudim. Spal sem na kolesu in v klanec vozil v ovinke. Tudi Boris je imel težave z neprespanostjo. Nekako sva se le privlekla do Avellina. To je bila ena težjih etap. Zelo hribovita, naslednja, ki naju je čakala je bila zelo podobna.

Majhni zeleni možicliji

Enkrat, kdovekje naprej od Avellina, mi Boris reče, če si mi zdi kaj čudnega, če ga nagovarjajo eni čudni zeleni možicliji. "Ne, to je nekaj normalnega! Kaj pa pravijo?", se poskušam pohecat. "Ne vem, zaenkrat jih ignoriram", pravi. "Ti jih le ignoriraj še naprej!" Pa se gledava in se smejeva drug drugemu. Ja, malo nama gre že na otročje. Tudi nenormalne reči postajajo normalne.

Pomanjkanje hrane

V Avellinu na 1417. km sva se vsaj za silo najedla in nadaljevala. Bil je četrtek in peti dan sva bila na poti, ki je vodila po pokrajini, kjer večinoma ni bilo naselij in možnosti oskrbe s hrano in pijačo. Kot bi vozila po niču. Večkrat se je zgodilo, da sem se ustavil in po vseh torbah preverjal, če se je morda kam skril še kak kos hrane. V želodcu mi je tako krulilo, da mi je pregnalo tudi zaspanost. Mi se sploh ne zavedamo, kakšen luksuz imamo z našimi bencinskimi črpalkami, ki so na bogato posejane po celi Sloveniji. Tam se lahko oskrbiš z vsem, kar rabiš. Pa skoraj v vsaki vasi je kakšna, mnoge so odprte non stop. V "razvitem" zahodnem svetu jih ni takih.



Ko sem se enkrat tako za trenutek ustavil, je šel Boris naprej. Nadaljujem sam. Nobenega problema, saj imam mojo navigacijo. Vsaj baterij imam dovolj. A misli se ne da preusmeriti drugam, kot na hrano. Čez kaki dve uri le naletim na trgovino. Očitno jo je Boris spregledal, saj ga ni bilo tam. Grem notri in si naberem reči za cel mesec. Pred trgovino se usedem na tla in jem. Tudi tu me mimoidoči čudno gledajo. A zdaj sem imel zalogo za cel dan. V vrečki na krmilu. Ja, tisti, ki me je videl tako otovorjenega, si je sigurno mislil, da sem doma dobil odpoved ...

Morcone, 1.490 km

Še pred kontrolno točko v kraju Morcone sem v klanec (kaj pa druga?) dohitel Borisa in skupaj sva složno nadaljevala. Na tej kontrolni točki so nam organizatorji prvič in edinič ponudili nekaj oskrbe. Spet sem se preoblekel v čist dres, spet sem občutil, kako je, če se dobro umiješ. Pa hrane je bilo v izobilju. Končno. Dve tretjini poti sta za nami, tudi tu sva bila z Borisom prva. Le še 700 km do cilja. Ena podljšana 600tka. Mala malca. Še prehitro bo konec. Naslednja etapa je še precej hribovita, potem še pol naslednje, zatem pa spust do morja in ravnina do cilja. Čista in nora uživancija.



tokrat do cilja ...



Po kontrolni točki v kraju Morcone je 1500 km že za nama. Utujenost se pozna in tempo po hribovskih kilometrih ni ravno briljanten. A se premikava in z vsakim obratom sva bližje cilju. Težave s slabim glasom so bile vedno manjše, ne pa odpravljene.

Zvečer prideva do naslednje kontrolne točke. Spet nek lokal in spet naju natakara in vsi gostje nejeverno gledajo, ko prosiva za žig in jim poveva, kakšno turo peljeva. Potem pa so se hoteli kar pogovarjati in spraševati. To in ono, vse možno jih je zanimalo, a nama se je mudilo naprej. Le še srečno pot so nama zaželeli in že sva šla.

Pot naju je vodila v klanec. Ja, spet v klanec. Ni in ni ga bilo konca, vmes sva še malo zašla in pozno ponoči prišla na vrh. Vsaj 20 km ga je bilo. Potem pa spust. Ledeno mrzel, megla, mokra cesta. V dolini sva vozila ponoči, civilizacije tam ni bilo, goščavje na obeh straneh ceste in luči tam nekje daleč spet na nekem hribu.

Napad divjih živali

Vozim spredaj, Boris je bil kakih 20 metrov za mano. Kar naenkrat slišim vpitje: "Kaj je to? Kaj je to?". In že Boris prinori mimo mene. "Si videl?", me ves razburjen sprašuje. "Kaj, če sem videl?" nisem vedel, za kaj se gre. "Ena žival je tekla po grmovju, potem pa na cesto in za mano" pravi.

Menda so potem na randonneurskem forumu na to temo razpravljali, da nama ostaja preveč moči in izvajava še intervalni trening.

Še eno od mnogih spanj na kolesu

Po nekaj malega ravnine je seveda spet sledil klanec. Kdove koliko časa je trajalo, preden sva prišla do vrha. Takoj po tem sva se morala ustaviti, da je Boris zadremal za par minut.

Ko je prišel k sebi, sva se zapodila v spust. Tako zelo je letelo, da sva nekje zgrešila pravo smer in oddirjala nekam narobe, kar sva ugotovila šele po nekaj kilometrih. Ja, greva pač nazaj do prave smeri. Ko jo najdeva, pravi Boris, da se mora ustaviti, ker je zelo zaspan. Jaz se zaradi mojega kašlja pač tam ne morem, zaspanost tudi še ni tako huda, zato nadaljujem sam. Lepo počasi bom šel naprej, da me bo dohitel, ali pa ga bom nekje počakal. Boris da le noge s kolesa, nasloni se na balanco in zaspi. Jaz pa naprej.

Kam?

Po približno 15 minutah me Boris pokliče. Pravi, da je med spanjem padel s kolesa. Sprašuje, v katero smer sem šel. Ker kamorkoli se obrne, mu puščica navigacije kaže tisto smer kot pravo. "Pojma nimam, še sam ne vem, kje sem", mu pravim. Pa res nisem vedel, tam, kjer sem bil, ni bilo nobene civilizacije. En velik nočni nič.

Halucinacije

Vozim sam, temna noč, cesta je prazna in za spremembo še kar solidna. Loteva se me zaspanost in občutek, da je kontrolna točka vedno dlje. Začel sem se spraševati, kaj sploh delam tam, ko pa je prava trasa čisto nekje drugje. Potem pa preblisk. Seveda, nekdo me je prosil, če mu grem nekam nekaj iskat in mu prinesem. Seveda sem šel. Ampak, kam moram iti, kaj moram prinesiti in s kom sem se to menil, kam mu prinesem?



Nič več mi ni bilo jasno, kaj se sploh dogaja. Toliko sem še bil pri zavesti, da sem se ustavil, stopil s kolesa, se usedel in bil tam. Ne vem, če sem kaj zadremal. Ne spomnim se. Vem le, da sem enkrat kasneje slišal neke znane glasove, a mi ni bilo jasno, čigavi so. Končno le prepoznam Borisa. Za silo se zbudim in greva naprej.

Nedaleč naprej sva se že smejala najinim dogodivščinam.

Slovenski randonneurski rekord

Naslednjo kontrolno točko sva iskala zelo dolgo. Tam, kjer bi morala biti, je ni bilo. Šele po kakšni uri iskanja, sva jo našla. Slaščičarna, ki pa je bila sredi noči zaprta. Pravila tega breveta so bila, da če je kakšna kontrolna točka zaprta, moraš dobiti neko drugo dokazilo, da si bil tam, elektronske slike iz fotoaparata ali telefona niso bile dovoljene. Ni nama preostalo drugega, kot da pobrskava po smeteh in najdeva račune drugih gostov.

Potem pa sva se razkomotila, se pred lokalom ulegla na nekaj skupaj zloženih stolov in zaspala. Ne vem, kaj me je zbudilo, niti koliko časa sem spal. Sigurno pa ne dolgo. Treslo me je od mraza in loteval se me je kašelj. Pa ko sem se ohladil, so me bolela kolena. Kaj bolela, pekla so. Na hitro je bilo treba vstati in nadaljevati še v temi. Lokal je bil seveda še vedno zaprt, tako da se ni bilo moč oskrbeti s pijačo in hrano, niti se vsaj malo umiti na stranišču.



Ampak zdaj sva že na ravnini. Čez nekaj ur prideva do enega trgovskega centra. Še malo sva počakala, da so ga odprli in si nabavila nekaj hrane. Končno ... Nadaljevala sva ob morju. Saj je lepo, ko ga vidiš in čutiš nekje blizu, ampak promet je bil obupno gost, zato je bilo nadaljevanje v sodelovanju z nasprotnim vetrom kar malo oteženo.

V enem izmed smsov mi Tanja sporoči, da sva z Borisom že preseгла slovenski randonneurski rekord, ki je do sedaj znašal 1625 km iz italijanske 1001 milje, ta dosežek pa nam je doslej uspel 11 slovenskim randonneurjem. V redu, super, hvala za informacijo, ampak do cilja je kar še nekaj kilometrov.

Spanje na tleh

V petek pozno zvečer naju preseneti klanec. Strmina, ki je bila zaradi utrujenosti in neprespanosti še hujša. Na srečo je bila kratka in na vrhu z nekaj težavami najdeva kontrolno točko. Lokal je bil ravno še odprt, da sva lahko na hitro pojedla rogljič ali dva, potrdili so nama kartončke in povedali, da tam pred nama ni bilo še nikogar od randonneurjev.



Takoj za tem so lokal zaprli, midva pa sva se odločala, ali naj nadaljujema, ali naj greva spat. Pa sva se odločila, da greva naprej. Le še baterije zamenjam na Garminu. Še preden sem jih zamenjal, je Boris že spal. Malo počakam, ne daje znakov življenja, zato si pripravim nekaj stolov, se uležem in zaspim še jaz. Takrat bi verjetno res dolgo spal, če me ne bi spet prebudila kašelj in mraz.

Nadaljevala sva v spust in kmalu ugotovila, da sva zašla. Štirje Italijani so naju takrat prehiteli, a so kasneje enega "izgubili", ker je omagal.

Rimini, ko je bil cilj tako rekoč že na doseg roke, naju je v sobotnem jutru pričakal z neurjem. Ni imelo smisla nadaljevati v takem vremenu. Našla sva nek nadstrešek, da sva bila vsaj na suhem. Ker neurje ni in ni prenehalo, sva se ulegla na tla in zaspala. Ja, na tla, na beton. Do takrat si nisem niti predstavljal, da je lahko betonska podlaga kot dormeo, če si kvalitetno zmatran in neprespan. Sploh ne čutiš, da te kaj tišči, ne čutiš niti tistih drobnih, običajno zoprnih, kamenčkov pod sabo.

Ko se je vreme vsaj za silo ustalilo, sva nadaljevala. Dan je bil lep, sončen, vetroven in zelo toplel. In z vsakim vrtljajem je bil cilj bližje.

Cilj!!!

Tik pred ciljem sva vozila po predmestju Benetk. Še dobro, da sva imela navigacijo, sicer bi bila verjetno še zdaj tam. Levo, naravnost, desno v enosmerno, potem sem in tja po mnogih ulicah in uličicah ... spet enosmerna, podvoz, podhod, ... ni da ni. Enkrat sva zapeljala kar čez travnik ...

V soboto, 1. junija ob 19.00 uri, po 151 urah vožnje (to je v 6 dneh in 9 urah) sva z Borisom dosegla cilj. Vidno utrujena in vidno zadovoljna. V vsem tem času sem spal 8 ur. Od tega niti sekunde v postelji. Večinoma vse na stolih pred zaprtimi lokali, včasih naslonjen na mizo, nekaj spanja je bilo tudi na tleh. Po prihodu v cilj sem čutil zadovoljstvo, da mi je uspelo nekaj, o čemer si še pred nekaj leti niti v sanjah nisem predstavljal. Od 53 udeležencev, kolikor nas je startalo, nas je cilj doseglo 47. Žal je Edi odstopil. Pred nama so bili le trije Italijani.



V cilju naju je pričakala Tanja s kupom dobrot. Kot, da bi vedela, da nam po prihodu v cilj ne pripada noben obrok. Receptorka, ki je prevzela dokumentacijo, pa tudi ni vedela za nič. Ampak ... saj nisem tega vozil za kakšno nagrado in hrano na cilju ... Ne, vozil in prevozil sem, ker sem si to želel, ker sem hotel premakniti svoje meje ... In nastala je čista nora uživancija.

Boris, odlična družba si bil ... pravi prijatelj v pravem pomenu besede ... Menda je nekaj omenjal, da bo naslednje leto prišel na start kar s kolesom od doma ... Legenda!

Medtem v Sloveniji ...



Ob vseh pripravah na ta brevet, se je bilo treba domisliti še, kako bo potekala komunikacija s Slovenijo. Za to je poskrbela Tanja, ki je forumu ŠD Randonneurs Slovenija, podrobno in duhovito zapisovala, kako napredujemo z mnogo zanimivostmi vred. Na priljuden in domač način, ki je nazorno prikazoval, s kakšnimi težavami se srečujemo.

Dosegla je, da je bil ta brevet za Slovence zgodovinski. Pa ne zaradi prevožene razdalje, ampak zaradi vsega navijanja iz domovine. Preko smsov in kratkih telefonskih pogovorov je na forum posredovala precej podrobnosti naše vožnje. Dogajanje na forumu se je na ta način sprevrglo v pravo navijaško vzdušje, kateremu so sledile še priredbe znanih in neznanih pesmi.

Žal tega med brevetom nismo imeli možnosti prebrati. Niti predstavljali si nismo, kaj vse se je tisti čas dogajalo v Sloveniji. Ampak, ko sem to doma prebiral ... Takrat so mi šle vse dlake pokonci. Še zdaj mi gredo, ko se spomnim na to ... toliko pozitivne energije ... neverjetno in nepozabno ...

Začelo se je s tem zapisom:

Če poznamo cilj, obstaja vzdržljivost,
vzdržljivost vodi k mirnosti
mirnost vodi k notranjemu miru
notranji mir omogoča resno in preudarno razmišljanje,
preudarno razmišljanje vodi k uspehu

Bravo Andrej, Boris, Edi
(avtor Fuji990, 28.5.2014)

pa nadaljevanje:

Oj,
ta nova cesarjeva oblačila,
bodo pripeljala naše junake,
do cilja.

Dajmo stisnimo pesti,
pravzaprav samo toliko,
da nas boli.

Preprečimo s tem skrbi
in bolečine na zadnjici.

to so naši
(avtor Fuji990, 29.5.2014)



Nič ni nemogoče ... naslednje leto spet ...

Bila je želja ... bila je volja ... bila je ustrezna fizična pripravljenost ... in prevožen je tudi 2200 km dolg brevet ... torej ... nič ni nemogoče ...

Hvala vsem, ki ste me/nas med potjo spodbujali, pisali bodrilne smse, klicali po telefonu, ... Žal vsem nisem mogel odgovoriti, a sem vse prebral. Vaše misli, spodbude in besede so mi dale še tisto dodatno energijo, da je bilo lažje.

Hvala Tanji za poročanje v obe smeri, hvala vsem vam, ki ste na randonneurskem forumu brali, sodelovali z zapisi, nam vlivali pozitivno energijo, ko smo jo najbolj rabili in ko ni šlo vse po načrtih, sestavljali ste pesniške priredbe, ... In ta občutek, da nekdo misli nate, da te spodbuja, da ti želi, da uspeš ... to je tisto, za kar je vredno živeti. Imeti prijatelje, ki jim je mar drug za drugega. To je to.

Naslednje leto spet ...

Upam, da sem vam v besedi in sliki predstavil čisto in noro uživancijo na tem brevetu ... vsega se tako ali tako ne da napisat in opisat ... ostanejo pa spomini ... lepi ... enkratni ... doslej moja najdaljša in najtežja preizkušnja nikakor ne bo zadnja ...

Za konec le še ena moja misel, ki je na posvetilu priznanja za odpeljanih Slovenskih 1000+:

Težko je bilo, a kljub krizam je bilo vredno vztrajati, da lahko rečem

ČISTI UŽITEK!

Ne, ne bom pisal o dopustu v Grčiji in njihovih otokih. Bo pa govora o dopustu. Takem randonneurskem. Nekaj slovenskih randonneurjev nas je, ki ves svoj dopust preživimo na kolesu. KOS 1000k pomeni 1000 km brevet Krug oko Srbije v dolžini 1017 km z okoli 8000 višinskimi metri. Sliši se lahkotno, a pojdemo lepo po vrsti.

Oktobra 2013 sva se s Tanjo udeležila 200 km breveta po Sremu s startom v Indjiji v Vojvodini. Takrat nas je pot štirikrat vodila na Fruško goro, vedno iz druge smeri. Tam sva spoznala veliko novih srbskih prijateljev, s katerimi imava še zdaj stalne stike po sodobnih elektronskih medijih. Lep brevet, lepi kraji in že takrat je pri meni padla odločitev, da se v Srbijo še vrnem.

Novembra vsako leto si sestavim načrt brevetov, ki jih imam namen odpeljati naslednje leto. In novembra 2013 je že bilo v planu, da grem avgusta 2014 spet v Srbijo. Tokrat prevoziti njihov prvi 1000 km brevet. Ker pa mora biti vsak plan vsaj malo atraktiven in po svoje začinjen, je ta 1000ka padla ravno za desert peklenskih dveh mesecev, ko naj bi od sredine junija do sredine avgusta prevozil 6 x 600, 3 x 1000 in 1 x 1200 km brevete. Kasneje se je izkazalo, da je bil plan

100% izpolnjen.

Igor Ralić, pobudnik, idejni vodja in predsednik srbskega randonneurstva, nam je sestavil lepo traso, na kateri smo se skoraj dotaknili Romunije, Bolgarije in Kosova. 15. avgusta zjutraj se nas je iz Novega Beograda podalo na pot 10 randonneurjev, med nami sta bili tudi dve ženski predstavnici. Velika večina je bila Srbov, midva s Tanjo pa edina tujca. Ko smo se prebili iz beograjskega prometnega kaosa, smo prečkali Donavo, šli skozi Pančevo in po 106 km ravnine in dirkaškega tempa domačinov, prišli do prve kontrolne točke. Tam smo počakali približno uro in pol, da smo lahko s svojevrstnim trajektom (če se temu lahko tako reče, sicer pa "ske-la" po srbsko) in nadaljevali po desnem bregu Donave. Po okoli 150 km smo prišli do nacionalnega parka đerdap, skozi katerega poteka valovita in zelo slikovita cesta. Donava si je utrla pot v najprej ozki soteski, ki se sčasoma razširi, na sosednjem bregu pa smo videli romunske kraje, ki po lepoti prav nič ne zaostajajo za drugimi. Morda grem nekoč tudi na kak brevet v Romunijo ... tudi tam so začeli z randonneurstvom.





Po kontrolni točki v Kladovu na 265. km smo šli v prvo noč. Cesta je bila neprometna, s srbskimi prijatelji smo predebatirali marsikatero temo in nočne ure so minevale hitro in brez posebnosti. Potem pa se je začelo. V Knjaževcu po že prevoženih nekaj več kot 400 km smo zavili levo na vedno slabšo in precej valovito cesto, ki je pred Pirotom postajala taka, da po njej ni bilo niti za peš hoditi. Ampak s Tanjo sva neka-ko preživela in preživela je tudi najina tehnika. Špice na obročih so ostale cele in kolesi se nista prelomili pod težo obremenitve z dodatno prtljago in vseh tistih silnih tresljajev obupne hribovite poti, ki je bolj spominjala na slab kolovoz.

Kmalu po Pirotu nas je čakala kontrolna točka, kjer se je bilo možno stuširati, zaspat in se najesti. Prvo in tretje ja, spanje ne in že sva šla naprej. Nadaljevanje je bilo vedno bolj hribovito. Najprej v neposredni bližini Bolgarije skozi kanjon reke Jerme, potem pa lep in dolg vzpon na Suvo planino. Ko sva po neskončnih kilometrih tistih klancev pripeljala v malo civilizacije, moj Garmin mi je kazal, da sva glede na višino blizu vrha, vprašam domačina, koliko je še do vrha. Pa me malo čudno pogleda in vpraša: "Kojeg?". "Prvog", mu odgovorim, dobim

odgovor, da še 4 km, zahvalim se mu in greva naprej. Po štirih km res prideva do vrha, asfalt se konča in spust v dolino je bil počasnejši kot vzpon do tam. No ... potem pa mi je bilo jasno, zakaj me je deda vprašal "kojeg?". Ja ... spet je bil vzpon. Nekaj km ga je bilo, spust enake kvalitete kot prejšnji in še nekajkrat taki inter-vali.

Potem pa le spust, ki je bil pretežni del asfaltiran. Se ti kar čudno zdi, da je tam kaj takega sploh možno. Pa naju tam ustavi nek kolesar. Vpraša naju, če voziva 1000 km brevet, presenečeno mu odgovoriva, da ja, predstavi se kot Saša, pride še en njegov prijatelj in naju povabita na kosilo v bližnjem kraju Babušnica. Presenečenje je popolno in med postankom predebatiramo mnogo tem. Ko pojeva, se jima zahvaliva (seveda imam zdaj z njima stalen kontakt na FB) in dobiva napotke, da naju v naslednjih 50 km pretežno čaka spust. Za ta "pretežen" spust sva v hudi vročini po neštetihih vmesnih klančkih rabila 3!!! ure.



Nadaljevala sva pod Nišem, imela kratek postanek v Prokuplju z okupacijo ene od mnogih pakarnic in v Blace na 672. km sva prispela, ko se je že temnilo. Ker je bilo čez dan zelo toplo, večer pa tudi ni kazal na nek hud mraz, sem nadaljeval v kratkih hlačah. Nočni več kot 30 km dolg vzpon na vrh Kopaonika je postregel z vsemi možnimi randonneurskimi čari. Ko se voziš ponoči po krajih, kjer si prvič, ko se začne lepo

hladiti, potem se ulije v vsej svoji deževni veličini in celo malo vedriš, pa nadaljuješ in te nekje pod vrhom pozdravi gosta megla pri temperaturi le malo nad nulo ... neprecenljivo in čista uživancija ... še posebej, če si še vedno v kratkih hlačah in si misliš, da je kontrolna točka tam nekje na vrhu. Ampak kontrolna točka ni bila na vrhu vzpona. To so nakazovali že kilometri na Garminu in do nje na 740. km je bilo še 7 km ledenega spusta. Potem pa končno tajanje in preoblačenje v suha oblačila.



V zgodnjem jutru sva se ob kosovski meji spustila v dolino, tam poskušala s ponovno okupacijo katere od pekarn, ki pa so bile tako zgodaj še vse zaprte. Nekaj malega hrane sva dobila na eni bencinski črpalki. Nekaj malega je pa res bilo ... vsaj za silo.

Po poznem kosilu s hitro hrano pričakal nasprotni veter in pospremil do cilja. V Topoli, na kontrolni točki na 934. km, sva imela še eno daljšo pavzo, za tem pa naju je čakal najbolj adrenalinski del poti. Bolj kot sva se bližala Beogradu bolj gost je bil promet. In Srbi ne bi bili Srbi, če ne bi izumili športa, v katerem so sigurno med vodilnimi na svetu. Ta šport je tekmovanje, kdo se z vozilom pripelje čim bližje kolesarju. Težko se odločim, kdo bi bil zmagovalec, ker je bila konkurenca zelo huda. Še posebej tam okoli Avale. Bila je nedelja zvečer in ljudje so se vračali domov po lepem dnevu.

v Kragujevcu na skoraj 900. km, naju je na gor dol terenu gostoljubno pričakal nasprotni veter in pospremil do cilja. V Topoli, na kontrolni točki na 934. km, sva imela še eno daljšo pavzo, za tem pa naju je



čakal najbolj adrenalinski del poti. Bolj kot sva se bližala Beogradu bolj gost je bil promet. In Srbi ne bi bili Srbi, če ne bi izumili športa, v katerem so sigurno med vodilnimi na svetu. Ta šport je tekmovanje, kdo se z vozilom pripelje čim bližje kolesarju. Težko se odločim, kdo bi bil zmagovalec, ker je bila konkurenca zelo huda. Še posebej tam okoli Avale. Bila je nedelja zvečer in ljudje so se vračali domov po lepem dnevu.

Navigacija je odlična reč. Pripelje te tudi tja, kamor sicer verjetno ne bi nikoli našel. In tako sva tudi midva s Tanjo po 1017 prevoženih km našla cilj. Kasneje sem izvedel, da nas je 9 doseglo cilj, le eden je odstopil. Na cilju nas je čakala prava dobrodošlica in pojedina na način, kot ga zmorejo le Srbi. Hvala, super je bilo in sigurno se kdaj še vrnem v te lepe kraje!

No, prevožena je bila še ena 1000ka, kdo ve, katera že ... že nekaj časa jih ne štejem več ... in prevožena še ena čista uživancija, spet v nekih novih krajih ... neprecenljivo ... kot so neprecenljiva vsa ta prijateljstva po celem svetu, ki jih sklepamo na naših randonneurskih pustolovščinah ... na naših kolesarskih dopustih ...

Andrej Zaman



Foto: Guy Bouillot

Brevet Le 1000 du Sud je v kratkem času od 2010, ko je bil izveden prvič, dobil skoraj mitski status. To je ena tistih prireditev, po katerih se randonneur začne ozirati potem, ko prevozi PBP in še kaj podobnega, nato pa spozna, da obstajajo tudi bolj butični breveti, morda ne tako razvpiti.

Le 1000 du Sud oz. Južna 1000-ka ima izhodišče v Carcésu, srednjeveškem mestecu v osrčju Provanse, kamor sem prispel dan pred startom in dvignil rumeni kartonček, ob tem pa prejel lično darilce. Tradicionalni večerji sem se zaradi utrujenosti po 10-urni vožnji odpovedal ter se raje odpravil v hotel, da bi v miru pripravil kolo in ostalo opremo, predvsem pa si privoščil nekaj počitka.

Naslednje jutro se je startni prostor – parkirišče pred večnamensko dvorano kar hitro polnil. Do mene pristopil eden od udeležencev in prosil za en kos orodja. Ni mi bilo čisto jasno, kaj želi, zato sem šel pogledat. Pri starejšem Renaultovem enoprostorcu očitno niso mogli odpreti vrat, saj se je zlomil ključ, zato so se namenili do potniškega prostora prebiti skozi zadnje majhno okno, ki so ga tudi uspešno »odprli«. V avtu je bil namreč še vedno kolo enega od udeležencev. Res, neverjetno, s čim se je včasih treba ukvarjati. Kasneje sem izvedel, da so kolo uspeli dobiti iz avta, tako da se je udeleženec podal na traso.



Startni prostor pred dvorano v Carcésu

pozorni organizatorji niso pozabili na slovensko zastavo (tretja z desne)

Z začetkom ob 8h ter nato s petminutnim razmikom smo startali v več skupinah. Hladno jutro se je hitro umaknilo dopoldanskemu soncu, ki je obsijalo

okoljske gozdove, vinograde in polja. Kmalu me je dohitel Walter iz Freiburga, četrtič na startu. Tekočo govori francosko, zato je komunikacija na kontrolah lažja. Zelo izkušen, pozna kraje. Pove, da je v mlajših letih pol leta preživel v Bordeauxu, ki se ga spominja kot divje mladostniško obdobje (v spominu ima tudi nekaj vrzeli ...). Kolo je začel voziti kasneje, da se odkupi za svoje grehe. Očitno je nosil kar nekaj bremena, glede na randonneurske razdalje, ki se jih loteva. Kmalu sva srečala še njegovega znanca Richarda iz okolice Londona, prav tako že četrtič na startu. Richard, true English gentleman, je bil na Enigmi iz titana, ki jih je moč na tujih brevetih kar pogosto srečati. Randonneurska kolesa, ki sem jih videl na startu ter med potjo, so sila različnih izvedb in materialov. Od jeklenih, dodatno otovorjenih z blatniki in potovalnimi torbami, do najmodernejših karbonskih. Večini so bolj pri srcu klasična, malce retro kolesa, ki sledijo svoji filozofiji in ne trenutnemu trendu. Saj so res malce počasnejša, vendar, kaj pravzaprav pomeni biti počasnejši? Če se toliko obremenjuješ z nekaj drobcu časa, od svobode ne ostane veliko, in če ne opaziš okolice ter se ustaviš na kavi, zakaj sploh odriniti na pot?

Zgodaj popoldan je zapihal zloglasni severnik mistral, ki nas je spremljal še nadaljnjih 150 km, dokler se proti večeru ni umiril, obenem pa je trasa zavila proti vzhodu. Šlo je gor in dol po hribovju, med opojnimi polji sivke in hrastovimi gozdovi. Naenkrat se je odprl prekrasen pogled na gospodarja Provanse, Mt. Ventoux. Kasneje smo si ga lahko ogledali tudi od blizu. Takrat se mi je cesta zazdela nekam znana; spomnil sem se, da sem tukaj pred dvema letoma že odpeljal 600 km Super Randonnée de Haute Provence, tokrat pa je šla trasa v nasprotno smer. Na enem od manjših prelazov nas je čakala skrita kontrola, nato pa smo pot nadaljevali v smeri proti Malaucenu.



Osvežitev pod Mt. Ventouxom

Proti večeru smo se ustavili na pizzi v restavraciji, prav tako nekateri randonneurji, drugi pa so odbrzeli dalje. Pridružil se je tudi Marc, starejši gospod iz okolice Marseille, s katerim sva se kasneje na trasi večkrat srečala. Takšni postanki v prijetni družbi sicer mejijo na hedonizem, vendar po drugi strani kasneje ponoči ni mogoče dobiti odprtega lokala.

V zgodnjih jutranjih urah je k zasluženemu počitku odvil najprej Walter, kmalu nato pa še Richard. Nadaljeval sem solo, v dolg spust, megljen in neznosno hladen. Po nekaj kilometrih vzpona sem v temi zagledal

pridušeno luč in nato tablo za skrito kontrolo, ki jo je Walter kot izkušeni udeleženec predvidel in, hvala bogu, imel prav. Na jasi ob cesti je bil parkiran majhen tovornjaček. Kartonček pa sem dal v žigosanje Sophie. Nekaj počitka je dobro delo; človek začne ceniti majhne stvari – piškote in marmorni kolač, toplo kavo, ki prija ponoči ob 3 stopinjah. Tudi nekaj kramljanja dobro dene. Nato pa dalje, najprej čez nekaj klancev, nato pa zopet v dolg, peklenko mrzel spust (kdo pravi, da je v peklju vroče?). Zaradi mrza me je tako treslo, da sem se komajda uspel obdržati na kolesu, kljub večim slojem oblačil.

Potreba po spancu je bila premočna, zato sem se ustavil v enem od zaselkov, Pont-de-Quart, na klopici ob spomeniku. Pomaga že, da se človek uleže, umiri in globoko zadiha; glava je pri tem v nekakšnem vmesnem stanju med budnostjo in spanjem. Dvajset minut je zadostovalo, dvignil sem se, namestil čelado, ko je mimo pridvela četverica. Stopil sem do kolesa, vklopil navigacijo in se točno ob petih zjutraj odpravil za štirimi Nemci. Kratek počitek je naredil svoje, saj sem četverico hitro ujel, vendar so se kmalu nato ustavili.

Pot je vodila skozi ozko sotesko reke, katere šumenje je prihajalo nekje od spodaj. V temi je bilo moč otipati obris prepadnih sten. Na vrhu prelaza Grimone (1318 m) je, ponovno na pravem mestu, čakala skrita kontrola, kamor sem prispel ob sedmih zjutraj. Nato je sledil dolg spust ter spet gor-dol do mesteca Mens s kontrolo (471 km) v enem od barov, seveda ob obveznem jutranjem espressu. V mestecu je bilo opaziti še eno skupino Nemcev, tisto, ki me je prehitela kmalu po startu. Kasneje je eden od njih, Andreas v pikčasti retro majici Bianchi, kot eden maloštevilnih prišel do cilja še tekom tretje noči. Ta del poti sva družno prevozila z Marcom, nadaljevala pa sva po svoje. Pred tem sem nanesel kremo za sončenje in pospravil toplejša oblačila.

Razmeroma odprta pokrajina je zavila v departma Isère, skozi globoko dolino reke Souloise, pokrite z dehtečim borovim gozdom. Malce sem se nadihal svežega zraka, nato pa je cesta zavila navzgor proti prelazu Festre. Začela je pritiskati vročina, ki pa se je na vrhu prelaza razblinila v vetru. V restavraciji na vrhu sta že bila – Bonjour! – Michel in Pascal, s katerima smo se kasneje večkrat srečali. Prijazna lastnika sta žigosala kartonček, naročil sem tudi Coca Colo in na kratko posedel na terasi z razgledom, vrednim vsaj pet zvezdic.



Počitek na prelazu Col du Festre (510 km, 1441 m)

Sledil je hiter spust, kjer skoraj ni bilo treba uporabljati zavor. Cesta je nato zavila proti kamniti, bolj skopo poraščeni hriboviti pokrajini, preko prelaza Col d'Espréaux (1160 m). Opazil sem, da sem ob postanku na prelazu Festre poz

abil bidon – ob povsem napačnem kraju in času, saj je močno provansalsko sonce zares začelo žgati. Na srečo se je ob poti kmalu pojavil vodnjak, bidon pa je na presenečenje kasneje dostavil Marc – hvala. Po brezštevilnih hupserjih sem ob dveh popoldan prišel do nove skrite kontrole na 560 km. Od prijaznega starejšega para sem z malce nejevere vzel na znanje, da sem šele tretji, ki gre tod mimo.

In naprej, zopet gor dol, čez serpentine Les Tourniquetes in prelaz Col des Sagnes (1200 m) in spust do kontrolne točke v hotelu Roche-Cline v Turriersu. Sicer je bilo fino posedeti v hladu, so si pa za Coca Colo in na hitro pripravljen sendvič z maslom in pršutom pustili zaračunati tržno ceno 8 evrov.



Les Tourniquetes, Foto: Provence Randonneurs, <https://sites.google.com/site/le1000dusud/>

Nato spet gor dol in na koncu dolg spust s 1250 m visokega Col des Garcinets po luknjasti cesti, kjer začuda ni nič odpadlo s kolesa. Trasa je nato zavila v dolino reke Ubaye z več civilizacije. Široko jezero je bilo videti kot morski zaliv; zopet se je pojavil veter, pretežno je šlo na malem verižniku. V Uvernet-Fours sem prispel ravno še ob dnevni svetlobi, ki je v ozki dolinici hitro pojemala. To je bila edina kontrolna točka z zagotovljeno podporo na trasi. Zelenjavna juha še nikoli ni bila tako dobra, kot sta jo pripravila prijazna gostitelja, sicer kolesarska zanesenjaka. Nekaj minut za menoj pa so se pojavili še Michel, Pascal in Marc. Pred tem sem imel v glavi načrt, da si vzamem pol ure pavze za krepčilni dremež, »power nap«. Vendar so se ostali trije nekako odpravljali naprej, proti najvišji točki breveta, prelazu Col de la Cayolle (2300 m). Tja gor in kasneje dol nisem želel iti sam, saj se predvsem na dolgem hladnem spustu, v neprespani glavi dogajajo čudne

reči. Tako smo odrinili skupaj, nekako prikolovratili do vrha prelaza in se nato spustili v dolino. Michel in Marc sta takoj naredila razliko, jaz pa sem šel bolj »po jajcih«; cesta je bila namreč ozka, mestoma mokra in luknjasta. Poleg tega je postalo jasno, da sem storil napako, ko si nisem privoščil počitka. Ob prvi priložnosti nižje spodaj, ko je bila temperatura znosnejša, sem se za pol ure ulegel na klopco, nato pa nadaljeval samostojno.



Uvernet-Fours (7. kontrola, 648 km)

Spanec – celih dvajset minut in dodatnih deset minut je dobro del, tako da sem napredoval kar hitro. Pot je iz doline reke Var vodila navzgor, dokler se ni odprla nočna panorama. V glavnem precej temno, sem in tja kakšen zaselek, nekje v daljavi rdeče utripajoč antenski stolp. Na vrhu vzpona, nekaj manj kot 1700 m visoko, pa mestece Valberg, precej razsvetljeno in po videzu sodeč zimsko turistična destinacija s hoteli, trgovinami in lokali. Nenadoma sem zaslišal, da se mi od zadaj nekaj približuje. Z dvorišča enega od apartmajskih kompleksov je nenadoma prirenčal pirenejski planinski pes v velikosti srednje močnega motocikla. Žal nisem mogel pognati dovolj hitro, zato mi ni ostalo drugega, kot da sestopim in z obema rokama primem kolo kot ščit.

Prebrisana zverina je poskušala z bočnimi napadi, dokler se nisem uspel umakniti iz »območja pod nadzorom«. No ja, vsaj problem z zaspanostjo je za nekaj časa minil. Nekaj zavojev naprej sem zagledal opletajoči luči, malce rdečo, malce belo. Prepoznal sem Marca, s katerim sva nadaljevala do 5. skrite kontrole (ura pol petih zjutraj, števec je kazal 731 km).



Col de Saint Martin

Upravitelj kontrole Joseph je prijazno ponudil rogljičke in opozoril na nevaren spust po ozki vijugasti cesti. Imel je prav, spust je bil opotekajoč, enkrat sva z Marcom zavila na neko dvorišče, drugič pa sem močno zaviral, da ne bi zapeljal v jarek sredi ceste; izkazalo se je, da je to samo zaplata novega asfalta, in da ima noč svojo moč. Marc se je nato, okoli šestih zjutraj, za kratek dremež ustavil na pokriti avtobusni postaji, očitno ga je halucinogeni spust dotokel še bolj kot mene. Na odcepu sem zavil levo na 20 km položen vzpon proti prelazu Col de Saint Martin. Po nekaj serpentinah se je cesta dvignila nad ozko dolino, v katero je kapljala prva dnevna svetloba. Od spodaj se je že slišal jutranji hrup hitečih v službo. Nekaj pred osmo zjutraj sem prikolovratil na vrh 1500 m visokega prelaza, kateremu je sledil spust do mesteca Saint Martin de Vesubie, kjer sem si ob žigosanju kartončka privoščil jutranjo kavo in rogljiček. Za silo sem se tudi uredil ter nanesel kremo za sončenje. Ravno, ko sem se odpravljal, je pribrzel Marc, vendar sem se kljub temu naprej odpravil sam. Navzdol po slikoviti dolini reke Vesubie je šlo hitro, ob levem bregu je bilo tudi nekaj sence. Slabih 40 km nižje je trasa prečkala reko in takoj zavila v klanec skozi vasice in mesteca v zaledju Nice.

Teh zadnjih 200 km trase je dejansko bilo najtežjih, čeprav na višinskem profilu ni bilo videti bogve kaj. Cesta, vijugasta tako vodoravno kot navpično, je najprej vodila nad praviljično, nekako v času obstalo dolino reke Esteron, kjer je droben pršec malce ublažil opoldansko sparino. Od prelaza Col de Pinpinnier (1136) je trasa vodila po precej zeleni, a neobljudeni dolini in zapustila departma Alpes-Maritimes, dokler ni v zadnjih 100 km prispela do soteske Verdon. Ta kraj vedno osupne z divjo lepoto, z vedno drugačnimi odtenki smaragdne reke, ki si je izdolbla pot globoko spodaj.

V predzadnji etapi sem podcenil težavnost trase, obenem pa sem poskušal slediti ad-hoc cilju, da pridem v Carcés še pred tretjo nočjo. Na zadnjo kontrolo v vasici La Palud sur Verdon sem prispel občutno dehidriran. Najprej sem v trgovinici žigosal kartonček in nabavil nekaj za pod zob. Ob križišču je bil urejen večji vodnjak, delno pokrit z nadstreškom. Nekaj prisotnih ljudi, ki so ravnokar natočili steklenice, je pripomnilo, da je voda odlične kakovosti; verjetno sem tudi izgledal precej izsušen. V senci, ob hladu žuboreče vode sem malce postal in se spomnil,

da sem tudi tukaj že bil pred dvema letoma. No, tokrat sem bil namenjen v nasprotno smer, le še »streljaj« (dobrih 70 km) oddaljen od cilja. Kratek oddih in vnesena tekočina sta naredila svoje. Kmalu se je v telo povrnila moč, misli so se zjasnile. V poznem popoldnevu je vročina začela popuščati. Začutil sem, da so največje prepreke na poti premagane in da ni več treba varčevati z močmi, zato sem sproščeno povišal tempo.

Kakšnih 20 km pred ciljem sem dohitel nekoga. Ko sem za trenutek pogledal na desno, sem uzrl utrujen obraz, vendar kljub temu še z nekaj življenja v sebi. Šel sem dalje – morda nisem naredil prav, vendar sem se počutil odlično, toliko, da sem želel odpeljati na svojem maksimumu. Včasih je dobro poiskati kakršen koli motiv za nadaljevanje, da se zdi cilj manj oddaljen. Tudi hitra vožnja je lahko del breveta, brez potrebe po dokazovanju. Kljub temu je treba paziti, da se v takih trenutkih ne pripeti nezgoda, še posebej po lastni neumnosti.

Tokrat sem imel več sreče in prispel na cilj v Carcésu ravno, ko se je dan prevešal v noč. Štorkljanje v čevljih z blokeji je odmevalo po hodniku do dvorane, tako da je vsakega udeleženca pravočasno pričakal aplavz s strani že prisotnih, ter seveda neutrudne Sophie in njene ekipe, ki je posebej zame na novo pripravila kavico (hvala). Brevet je že zaključil Michel Icard, ki po lastnih navedbah ni imel težav z zaspanostjo, še nekaj prej pa Chrystiaan van Zyl, ki je posebej za to priložnost prispel iz Cape Towna, že drugič zapovrstjo. Dobre četrte ure za mano se je pojavil možak, ki sem ga prehitel tik pred ciljem; bil je Pascal Bride, nadvse uglašen gospod, glasbenik po poklicu in tudi udeleženec DOS-a. Okoli polnoči sta prispela še preostala kompanjona s prelaza Cayolle, Pascal Benistand in stara sablja Marc Delage. Zjutraj sem na hodniku srečal še nekaj znanih obrazov s starta, prav veliko pa ne. Nekateri so ubrali bližnjico, saj jim je bila celotna trasa prehud zalogaj.

Končna bilanca 5. izvedbe Le 1000 du Sud: na startu 65 udeležencev in udeleženk iz 10 držav (po evrovizijsko: Slované, un point), znotraj časovnega limita 75 ur je na cilj prispelo 28 kolesarjev, 16 pa jih je odstopilo. Ostali, ki so prispeli na cilj z zamudo, so prav tako zasluženno prejeli priznanje Finisher, z oznako HD (Hore Délai).

Le 1000 du Sud je zahteven podvig, sicer povsem izvedljiv, vendar vsakršno lahkomišelnost in podcenjevanje hitro kaznuje. Vsak udeleženec mora biti primerno opremljen in pripravljen na samostojno vožnjo, saj gre za »part of the challenge«, kot to stališče trdno zagovarja Sophie. Glede na izkušnje – nabralo se je več kot 600 km solo vožnje – lahko temu samo pritrdim. Brevet tudi ni dirka, zato doseženi čas udeleženca nima pomena in ni objavljen. Stanje zavesti na brevetu se razlikuje od tekmovalne vneme na dirki, za kar so primernejše druge priložnosti. Kljub razmeroma dobro opravljeni preizkušnji

ji čutim predvsem hvaležnost, da mi je dano dovolj zdrava in sreče za varno pot do cilja. Tako randonnee – dolgo potovanje dobi svoj pravi smisel. Sedaj, ko so se vtisi malce uredili, popolnoma razumem, zakaj se nekateri kljub večkratni udeležbi še vedno z enakim leskom v očeh zberejo na startu v Carcésu vsako leto v začetku septembra. Organizatorica Sophie Matter z ekipo Provence Randonneurs ter ob podpori mesta Carcés zna poskrbeti za vzorno prireditvev, ki marsikateremu udeležencu predstavlja vrhunec sezone in zaradi katere je pripravljen pripotovati tudi z drugega konca sveta.



V soboto zjutraj na cilju, čas je še do 11h ...



Z jutranjim soncem obžarjeni Carcés. Spokojni mir je kmalu preglasil vrvež na sobotni ulični tržnici.

Simon Krašna

TRIGLAV V 24 URAH

Sončno jasno zimsko jutro se razprostira izven zidov stanovanja, ko mi pogled skozi panoramsko okno zastane na pobeljenih Kaninskih pobočjih, špicu Rombona, širokega Krna vzhodno vse do slovenskega očaka, ki se v jutranjem siju prvi osvetli v vsej svoji veličini. Le redki so tisti dnevi, ko vso to mogočnost s Triglavom v ozadju lahko naužijem praktično z domačega naslonjača in takrat me misel ponese v višave, po kamnitih, ozkih, strmih prehodih med skale, med ptice. Pred 10imi leti so to bile le misli sanjača, misli nekoga, ki so mu bila ta obzorja še tuja. Ti kraji so danes moja stalnica, Julijci so moj pobeg od vsakodnevnega nemira in službenega stresa, kjer si v širini in tišini visokogorja v modrini tamkajšnjega neba spočiješ um in se napiješ svežine, energije.

Prejšnjo zimo ob enem takem zasanjanem dnevu se mi rodi ideja, da bi se na Triglav podal kar od doma s svojimi močmi. Običajno sem se do vznožja pripeljal z avtom, tokrat bi se malo drugače, s kolesom, dokler se da in naprej peš. Prvotno sem imel v mislih krožno pot. Iz Izole, kjer sem doma, do Ljubljane, naprej do Jesenic in Mojstrane v dolino Vrat do Aljaževaga doma. Tam kolo na rame do prelaza Luknja (1800vm). Tam naj bi kolo pustil in nadaljeval vzpon naprej čez Plemenice do vrha in nazaj po kolo. Od tu naprej spust v dolino Zadnjice do Trente po ozki mulatjeri s kolesom spet na rami in tam naprej po najkrajši domov. Po izrisana ruta mi je prikazala slabih 400km. Da bi zadeva dobila pridih izziva, sem si kot cilj zadal nekakšen časovni mejnik 24ih ur in seveda brez pomoči spremljevalnega vozila, popolnoma prepuščen samemu sebi. Kar sem seveda večkrat izkusil v svoji randonneurski karieri.

S temi izkušnjami se s kolesarskim delom podviga nisem kaj dosti obremenjeval, to sem vedel, da ne bo problem, bolj pa misel, kako bom kolo spravil do Luknje in nazaj v dolino, brez da tam pustim dušo. Da bi sploh ugotovil, kako je kolo težko in kako zna bit nerodno, sem sklenil, da bom to poskusil na Slavniku. Od doma do Podgorja s kolesom, kolo na ramo do vrha Slavnika in po isti nazaj. Vse lepo in prav do Podgorja. V klancu s kolesom na rami pa prava

drama, še najlažje ga je bilo porivati, a povsod se tudi to ni dalo. Potreboval sem dva krat več časa kot običajno in ogromno dodatne energije. A ko pomislim, da Slavnik ima le pol višinskih metrov, kolikor jih je do pristopa v Luknjo in da je do Podgorja le desetina načrtovane poti, mi je kmalu postalo jasno, da bo potrebno progo spremeniti in kolo pustiti v dolini.

Pristop mimo Trsta po Italijanski strani do Gorice, naprej do Bovca in Trente v dolino Zadnjice je bila najkrajša izpeljanka, ki v eni smeri kolesarski del meri 170 km. Tam naj bi odložil kolo in nadaljeval peš še cca 12 km do vrha in seveda nazaj. Zaradi teže in prostora v kolesarskem nahrbtniku ni bilo prostora za zimsko opremo. Le pohodniški čevlji, oblačila in prehrana so komaj najšla svoj prostor tako, da za ta podvig mi je ostalo le čakanje na toplejše in stabilno vreme. Med tem sem si poškodoval meniskus levega kolena in moral vso zadevo prestaviti na jesen. Prvi vikend v oktobru je kazalo na vreme, ki sem ga pričakoval. Odločitev je hitro padla. Nahrbtnik je bil takoj pripravljen in v petek, 3. oktobra ob 19:00 sem pričel svoj podvig.



Skozi center Trsta sem peljal hitrejšje od avtov, v tisti gužvi kar šibaš mimo, dober filing. V slabih dveh urah in pol sem bil že na bencinski v Gorici. Obvezna kava in zadnja dopolnitev zaloga, saj od tu naprej ni več odprtih bencinskih servisov. Do Kobarida brez posebnosti in relativno hitro. Od tu naprej se mi je tempo rahlo zmanjšal, nisem se hotel pretirano naprezati v tistih nekaj hupserjih do Bovca.

Nočna vožnja mi ne dela težav, edina bojazen, ki jo imam je, da v kakem hitrem spustu mi divjad skoči na cesto. Običajno imam prednjo luč montirano na čeladi, da imam osvetljeno vse tam, kamor obrnem glavo. Druga prednost pa je v tem, da z lučko na višini glave lahko spremljam svetleče oči vseh živali, ki se sprehajajo ob cesti in teh je tu okoli bilo res veliko. Med Plavami in Desklami lisice, med Tolminom in Kobaridom srne, veliko srn. Na tistih širokih travnikih so se njihove učke kar bleščale ena ob drugi in spremljale to čudo, ki ob taki uri pelje mimo. Od Srpenice naprej vse polno zajcev. Nekaj čez eno zjutraj na koncu vasi Soča mi po cesti nasproti točno k meni tečeta dve svetleči očesi. Ker sem bil še relativno daleč, so se videle samo oči, osvetlitev luči mi ni segala tako daleč. Ustavim in glasno ravnem. Ne vem, kaj je bilo, a vem, da je tam ta žival skrenila navkreber le 30 metrov pred mano in ni je bilo več videti. Priznam, da se mi je koža naježila in mi ni bilo več vseeno. Klinc ... »si hotu podvig, zdaj migaj in pozabi na živali« sem si mislil. Krenem naprej, a kaj, ko po nekaj kilometrih v vasi Trenta pod prvim kandelabrom opazim veliko črno gmoto. Ogromen medved je tam nekaj ovohaval in iskal ostanke po smeteh. Verjetno me ni videl, ker sem bil vsaj 100-150m stran, ko je počasi odlomastil v neosvetljeni del vasi. A le 200 metrov naprej iz Trente se na prvi serpentin vzpona na Vršič na desno skrene v dolino Zadnjice. To je makadamska, dokaj gozdnata pot, kjer naj bi nadaljeval peš, sam s tistim kosmatincem v okolici.... Res si nisem upal naprej. Odločitev o povratku je bila takojšnja. Nekaj po osmih zjutraj sem bil že doma. Krasna noč, še temperatura zjutraj ni padla pod 10 stopinjami. A očitno mi ta dan ni bil usojen. Sem vsaj ugotovil, da za kolesarski del z vsemi postanki potrebujem dobrih 13ur. Za sam vzpon in sestop pa ostane celih 11ur ... »odlično«vzpon s spustom sem že večkrat opravil v manj kot 9 urah.

Po tednu premisleka, kako se izogniti ponovnemu srečanju z medvedom, sem naslednji soboto 11.10.2014 ob polnoči ponovno krenil na pot. Vreme v tej noči ni bilo kot prejšnji vikend. Megla, rosa... moral sem večkrat brisati stekla očal. Z lučko kot običajno na čeladi v meglenih pasovih je bila tokrat slaba odločitev, niti metra nisem videl pred sabo. V tem primeru bi bilo boljše, če bi imel luč montirano nizko na vilici kolesa. Temu je bila tudi hitrost prilagoje-

na. A vseeno sem nekaj pred 7 zjutraj prispel v Trento. Prvih nekaj kilometrov v dolini Zadnjice se je še dalo s kolesom, potem pa sem poiskal kraj, kjer odložiti kolo, se preobleči, preobuti in se ob dnevni svetlobi lotil vzpona. Da je dolga noč za mano, sem kar čutil v koraku, ni imel tiste običajne prožnosti, ki sem je bil vajen.sti, ki sem jo bil vajen.



Dolina Zadnjice je dolga cca 5 km, pol sem je prekolesaril, pol pa peš. Na koncu te doline se kar zaletiš v steno, kjer te 1200m višje čaka koča Dolič, na levo imaš pogled na Luknjo. Luknja je prelaz, ki povezuje dolino Vrat in dolino Zadnjice. Na desni pa imaš pogled na pot proti Zasavski koči. No, jaz sem gledal samo naprej proti slapu, kjer se vije manj znana pot »Komar«. To je neke vrste direktna pot na Dolič, precej strma in na določenih prehodih kar lepo zračna. Na vrhu se »Komar« združi z mulatjero, lepo urejena uradna pot iz doline Zadnjice do Doliča. Mulatjero so zgradili italijanski vojaki med prvo svetovno vojno. To je slikovita pot z



neskončnimi serpentinami. To pot sem si prihranil za sestop.

Slabe štiri ure sem potreboval do Doliča, a do vrha manjka še dobrih 600 višincev. Upal sem na kavo v koči, a je bila le ta zaprta že od konca septembra. Nad Doličem se razprostira planota s krasnim pogledom na Triglav. Na ta dan tega pogleda zaradi megle ni bilo. Škoda... že samo to je vredno truda. Korak je postajal težji in kratke pavze vse bolj pogoste.

Pred zahodno steno Triglava, kjer se združi pot iz Plemenic, se pred končnim plezalnim delom razteza lepo strmo melišče. Užitek pri spustu, a prava mora pri vzponu. Do trdne skale ti po takem dnevu vzpon po melišču rahlo načne potrpljenje. Tudi to je bilo mimo in po nekaj minutnem plezanju na popolno varovani poti s klini, skobami in jeklenimi vrvmi prilezem do prehoda, kjer se združi pot iz koč Planika. Običajno je od tu vidna, a ta dan mi ni bil namenjen za razglede. Ta zadnji del vzpona do vrha je popolnoma odprt in izpostavljen vetru. Pihal je jugozahodnik v močnih sunkih. Pri samem vzponu me ni toliko motil, pri sestopu pa sem moral držati nizko težišče, de me ni prekucnilo s kake skale.



Ta zadnji plezalni del me je kar zmatral. Ko le končno zagledaš Aljažev stolp, v trenutku pozabiš na vso utrujenost. Slabih 12 ur in pol od doma do vrha Triglava niti ni tako slabo za dedca, ki se bliža 50 letom. Na vrhu kot običajno



zmerom srečaš ljudi. Tudi tokrat nas je gor stalo ene 15 ljudi. Na svoje razočaranje predvsem tujci, Avstrijci, Hrvati, celo Španci... tu pa tam kak slovenski vodič in kak tak, ki pride od doma s kolesom ☐. Redni krst za prvo prišleke, obvezno fotografiranje, kratka pavza in nazaj.

Že ob prvih korakih sestopa mi je poškodovano koleno dalo vedeti, naj zmanjšam tempo, nimam več 20 let. Povrh vsega, da sem prevažal lažji nahrbtnik, sem s sabo vzel lahke pohodniške čevlje. Za take posege absolutno neprimerno. Podplati so zaznali vsak kamenček mulatjere, ki ni bil na svojem mestu. Kar mučen sestop, da sem v povratku počival večkrat, kot prej pri plezanju. Pričakoval sem, da bom nazaj v dobrih 3 urah in pol, a se mi je zaradi težav s kolenom in podplati sestop zavlekel na celih 5 ur.

Pred 18. uro sem bil spet na kolesu, Bovcu naproti. Zadovoljen ob zamenjavi čevljev, a sem mravljince v podplatih čutil še lep čas zatem. V Bovcu zavijem proti Čezsoči v gostilno, ki jo dobro poznam. Po celem dnevu garanja si privoščim nujno potrebni topli obrok. Nekoliko sem se spočil, najedel, dvojna doza kave in spet bil na kolesu. Ta pavza me je stala dobre pol ure, ki si glede na zastavljen cilj in zamude pri sestopu ne bi smel privoščiti. Kaj češ, tudi pavza mora biti. Iz Čezsoče je povezava do Boke, ravna, prava pot zame. Ob pogledu na uro mi

da do polnoči ne bom doma. Bilo je 15 do osmih. Povratek je bil kar tekoč, pretežno spusti. Do Deskel sem prispel v hipu, vsaj tako se mi je zdelo. Od tam naprej pa vse do Solkana mi je še dež prišel naproti. Ravno toliko je pršilo, da mi je premočilo čevlje in zmočilo ta zadnjo. Moker se nisem želel ustavljati, zalog sem imel še dovolj, da postankov do doma nisem več delal.

Miramare.... Tega klanca še nisem skapiral, za gor šibam 30 in za dol, tudi če poganjam, ne gre več kot 30. Mi kdo pojasni? V Trstu.... »Barkolana« »Guuuužvaaaa« ... in v vsej tej gužvi se najde ta maršovec z lučko na glavi, osvetljen kot novoletna jelka, ki hoče čim prej domov, a pot, po kateri vztraja, je zaprta zaradi prireditve. No, ko pa se le prebijem iz tega Trsta, mi odbije polnoč. Kasneje, čez 45 minut končno



doma parkiram kolo, odložim nahrbtnik in končno sezujem čevlje. Kakšno olajšanje.

Klinc Skoraj bi mi uspelo, ⇨ le 45 min me je ločilo od vseh zastavljenih ciljev, a sem vseeno več kot zadovoljen. Združil sem lep brevet, 340 km kolesarske avanture z gorniškim podvigom z višinsko razliko 2150 m. Priznam, bila je kar naporna, a zanimiva izkušnja in potrjujem, z lastnimi močmi se v enem dnevu lahko daleč pride, kot na primer z morja na Triglav in nazaj, če ti seveda medved ne prekriža poti.

Igor Paladin

Zaradi poškodbe kolena, sem bil letos primoran izpustiti Koprsko 600. Na spletu pri sosedih sem naletel na Italijansko 600 konec Julija s štartom v Veroni. Relativno blizu z malo višinci. »Verona – Resia – Verona«... »Super .. to je to«, pokličem Dejana in najini prijavi sta že leteli v Verono.

V petek 25.7. popoldan po službi poberem Dejana, opremo in se odpraviva v Verono. Po slabih treh urah vožnje prevzameva kartončke in štartni paket, ki je glede na vse sponzorje bil kar znaten. Polna vrečka živil in z dodatnimi 10 euri doplačila dobila še kolesarsko majico poslikano z imeni sponzorjev in motivom tega srečanja. Vrneva se proti avtu in srečava znan slovenski kamper s kranjskimi registrskimi. Nevio Santin... »Kje si Legenda!«... z njim še Eugen Vižentin, Aleksej Dolinšek, Jurij, Federicij in ta lepša med njimi naša DOSovka Vesna ... »Ej banda... še pleh muzka in žurka do jutra« »Jutri bomo skupaj brcali?«, kot zmerom pravim v družbi je vse lažje.



Vremenska napoved ni bila med obetavnejšimi, saj je kazalo na dež skozi cel dan a smo vseeno upali, da se bodo tudi tokrat vremevarji zmotili, kot so se letos kar na nekaj pomladanskih brevetih.

Naši Randoneji so noč prespali v kamperju, drugi sotrpini v šotorih, na igrišču ali slačilnici športnega kluba... vsak po svoje. No z Dejanom sva taka bolj fine riti in se na prenočitev odpraviva v bližnji hotel in privoščiva vsaj kulturnen spanec pred dvodnevним kolesarskim srečanjem, saj ga nameravamo opraviti brez vmesnega spanja. Glede na konfiguracijo proge sva malce optimistično upala, da bi tako zadevo lahko opravila že v 24 urah. Pa sva se kar lepo oštela, saj se je na tokratnem srečanju in po njemres dogajalo. Še dobro, da sva avto pustila pred hotelom... na to temo se vrnem kasneje.

Za večerjo sva imela pašto, ki jo je Dejan prinesel. Hvala Dejanovi ženi, večerja je bila odlična! Pripraviva nahrbtnike in odpraviva spat. Malo nervoze zaradi ne ravno dobrega fizičnega počutja, malo zaradi vremenske napovedi, malo zaradi Dejana, ki je zagnal motorno žago tako, da me je spanec kar pozno zajel. Kakor koli nekaj uric je bilo vseeno bolje od nič uric.

Budilka nastavljena ob 4:00.... Še zadnja kontrola opreme in nahrbtnikov. Ob 5:00 sva jih že oddala, saj so nam jih organizatorji zapeljali na pol poti v Resijo in naslednji dan nazaj. V premeru točne vremenske napovedi, bojo suha oblačila na pol poti več kot dobrodošla. Pet minut zatem nama vpišejo v kartonček še štartni čas in se naša dogodivščina prične v družbi prvih dežnih kapel. Tudi dež je zapisal svoj start breveta kadar midva, tokrat točno do minute kot po vremenski napovedi.

Po prvih nekaj kilometrih nam je že skoraj povsem jasno, da bo dan moker, da bova vozila po rekah pa si ni predstavljal nobeden. Pred Gardskim jezerom je voda segala vse do pedal.... »GREAT! :(«

Sama trasa breveta je speljana pretežno po kolesarskih stezah. Od Verone vse do izvira reke Adige, mimo Gardskega jezera, Trenta, Bolzana, Merana do kraja Resia, kjer ta reka izvira in po isti poti nazaj. Edina sprememba proge je v začetnem delu, ki je speljana ob Gardskem jezeru in zaključnem, ko se v Verono vrne po kolesarskih poteh po nekih vinogradih in okoliških gričih. Sam kraj Resia se nahaja na prelazu ob Italijansko Avstrijski meji, ob prekrasnim umetno zgrajenim akumulacijskim jezerom znanim po tem, da sredi jezera iz njega štrli zvonik nekdanje cerkve, ki je ob polnjenju jezera ostala pod vodo.



V tem delu Italije si z Italijanščino pomagaš, ampak domačini od Merana naprej ne marajo Italijanov, uradno tam govorijo samo Nemško, čeprav je to še zmerom Italija. Nekaj takega kot so naši slovenski zamejci na italijanskem krasu, ki se užalijo če slovenec z njimi govori Italijansko.

Proga kot taka ni zahtevna. V primerjavi s Koprsko 600tko je tukaj vsaj pol manj višincev. Moje definicija nezahtevnosti pomeni, da ni klancev... no vseeno nekaj jih je bilo do prelaza Resia. Na tem odseku je par hupserjev. Italijani jih kličejo »RAMPE«, ki jim ni konca, nekatere od njih tudi z 20% naklonom... »Bljak«... tu bojo muke ježeve. »Bo vsaj v povratku lažje«...se s tem nekoliko tolažiš in skušaš odbiti tiste negativne misli, ki se ti v glavi ponavljajo... »Ma kaj me je spet spravilo v to...ta bo moj zadnji brevet!« bla bla bla ... vse dokler se priciziš na vrh klanca kjer je prec vse pozabljeno. Tako nekako to gre pri meni.

Če se vrnem spet na našo druženje malo pred Gardskim jezerom cca 40km od štarta, so te vremenske okoliščine in ta gruča kolesarjev, ki pelje po reki, spominjala na vožnjo pedalina v Sanovem zalivu. »Ti nimajo vseh kokoši pri hiši« ... so si mislili tisti redki, ki so takrat peljali mimo. Res je, takih brez kokoši je na tak dan zapeljalo kar 230 od 400 prijavljenih. Še Koprška 200 ob lepem vremenu ni nikoli imela take udeležbe.

Še niti dobro zagrizemo v prve klančke pripelje Dejan in mi pravi »Nekaj melje!!!«. WTF??? Ustavimo, na mestu kjer si lahko stopil ne da bi nogo pomočil v deročo vodo. Obrnemo nekajkrat gonilko in... »Dejan... sranje... ležaj gonilke!« Bila ni niti 7ura v soboto zjutraj, ko so italijanske štacune in serviserji še vsaj do 9ih dobro zaprte. Mlinčkamo v takem stanju vsaj še 50km do prvega odprtega serviserja v kraju Mori.

Ko se tak pojaviš na vratih.... Kaj?, Kaaaaam?.... Po taaaaaaakem?...«Kaj češ lepše ... vsaj gužve ni«, mu pravim... »ti samo ležaj zrihti«. »Vi niste normalni« ... in se osredotoči na gonilko, pogleda bolje ... »Campagnolo! Aj aj aj... nimam teh ležajev.« Kdo? Kje? Kam? ga mi nazaj zasujemo.... »Poskusi kak km naprej, boste našli še enega, ki šraufa«... thank you very grazie... in sva že pri drugemu. »Imate Campagnolo?«.... »Imam«, bo za počakat malo, ker se mu je glih nabrala neka gužva, pretežno naših sotrpin-

ov s svojimi težavami. Po ¾ ure se le posveti našemu ležaju.... »Sorry, ravno te serije ležajev nimam«.... Shit in ta Campagnolo, kaj nisi



prej povedal, sem si mislil. In spet smo tam kjer prej, s tem da je še ena ura za nami. Kdo? Kje? Kam? Ponovimo vprašanja.... In spet na dežju v smeri Trenta proti mestu Rovareto, železniška postaja desno, na vrhu ulice levo... cca 10 km od prejšnjega najdemo serviserja in končno s pravim setom ležajev. Ko je zvedel, kaj nas danes še čaka, se je kar lotil dela... a vseeno še ena ura je bila kar hitro okoli. Usposobimo kolo za normalno vožnjo in nadaljujemo brevet. Poiščeva progo in gasa dalje na pot do prve KT na 104tem kilometru.

Manjkalo je le nekaj kilometrov do kontrole, ko ujameva dva kolesarja, pravzaprav eden je bila kolesarka. Dejanu.... »Glej stari ke ritka«... to sta zagotovo naša, po takem vremenu samo brevetarja... se približava in ta dva sta bila definitivno naša Jure in Vesnica. »Ej banda, kje so ostali?« »Trije so malce naprej, Nevijo pa malo zaostaja«. Se zapeljemo do kontrole, Eugen, Aleksej in Federicij so glih dobro parkirali, se tudi mi štirje pridružimo. Kava, brijoš, mali sendvič, žig in piči miško. Ravno pred odhodom se pridruži še Nevio. Zadovoljni, da smo zbrani v poznani družbi, saj v jutranji zmedi na startu ni bilo možno prepoznati nobenega. Krenemo in takoj po par kilometrih z Dejanom ugotoviva, da imava nekoliko hitrejši obrat in odločiva, da bova kar sama naprej.

Naslednja kontrola čez 50km je bila pretežno ravninska ob reki Adige mimo Trenta po široki prazni asfaltirani kolesarski stezi. Italijani so pravi kolesarski narod saj imajo ob teh stezah kolesarske PIT STOPE s parkingom za kolesa in restavracijo. Ves ta dež po četrť poti tako ali drugače ti da malo apetita, da se je tista pašta, ki sva jo pojedla lepo usedla. Dotočiva bidone in spet na dež. Glede na jutro je tudi dežju rahlo pojemala sapa na naše veselje in upali, da bi bil že čas, da odstopi.

Do naslednje postaje v Meranu na cca 200em kilometru, nas proga zapelje iz kolesarske poti, preko nekih hribov med sadovnjaki jabolk »malo okrog riti v žep« ... varjanta ala Zaman ... samo, da so hribi. Izgleda, da je organizatorju zmanjkalo kilometrov pa so s tem nekoliko podaljšali progo. Od vsega tega dežja se je iz teh sadovnjakov voda izlivala na cesto in ta v potoku po sredi cestišča proti dolini. Kar nekaj kilometrov je bilo take hudourniške avanture. Ni nas kaj dosti zmotilo, saj sva take danes bila že navajena. Na vrhu še spust do Bolzana. Dež se je tu odločil, da bo že končno odstopil in da mu je skoraj po 200ih kilometrih bilo dovolj za danes. Nisva imela nič proti, se bova vsaj posušila do noči.

Bil je že popoldan, nekaj po 14:00 in da nam le nebi bilo prelahko v zadnji zavojih spusta pred Bolzanom v ozadju slišim pok počene napere. »Dejan reci, da to ni tvoja?« Shit, Shit, Shit....sem preklinjal. »Ma kaj prav vse je čakalo na danes??« Tako mu je opletalo prednje kolo, da je že brusilo ob vilico. Valda v tako velikem mestu bo kak serviser še odprt, sva upala in

če valda ni valda, kolo na vlak in Zurück Marchiren. Koga vprašat???. Po navadi frizerke vse vejo in vse poznajo a na frizerski salon nisva naletela... sva pa na gostilno in zvedela za ulico v Bolzanu »Ponte Roma«, 3 km naprej seveda iz naše poti, kjer naj bi bilo kar nekaj serviserjev.

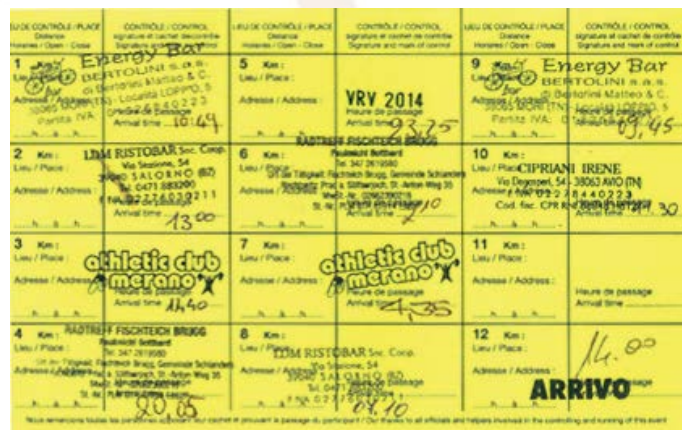
In res vsaj ene 5 ali 6 jih je bilo. Prvi še odprt a kaj ko špice ni imel take. Ta bi si kar cel teden vzela, da odpravi ta naš problem.... »Odpade!« Edina korist tega tipa je bila v tem, da nam je pokazal kje so še ostali a nas je takoj pobaral, da po 12:00 bojo že vsi zaprti. Na žalost je imel tudi prav. »Zaprto«, »Zaprto«, »Zaprto«, »Zaprto«... tudi ta »Zaprto«...ostane še zadnji na vrhu ulice... malo bolj odmaknjen od teh ostalih... »Gremo?« »Gremo!«... Očitno je Dejan rojen pod srečno zvezdo, prijazna gospa se pred pol zaprtimi vrati servisne delavnice pogovarja s tem serviserjem. »Signore ci aiuti la prego ... un urgenza!«... mu pojasnimo kaj nas je sem pripeljalo in kam še moramo. Možakar se nas usmili in kljub temu, da smo izven njegovega delovnega časa odloči, da nam zrihta kolo, baje je en boljših v Bolzanu in ima vse □... tudi našo špico. Da je to spet trajalo več kot dobro uro, se nisva kaj dosti zmenila sva se vsaj odpočila in obedvala v sosednjem baru. Zadovoljna, da sva tudi tokrat odpravila težavo in se ponovno ter pravočasno vrnila na progo. Od Bolzana naprej je Dejan tako pritiskal, da sem mu komaj sledil, od vsega tistega adrenalina in jeze prispeva na KT v Meranu nekaj po 17:30. Dan se je naredu in še sonce nas lepo sušilo. V Meranu pobereva žig, namaževa od vode sprano verigo in mesto je bilo že za nama. Pred nama pa lep klanček tak, da nas malo opomni kaj nas danes še čaka. Na mojo srečo ni bil tako hud, kot sem si mislil. Se je kar dalo. Dohitiva znanega kolesarja, našega Nevia: »Lahko vam , ki ste mladi«...pravi. Malo pokramljamo z njim o naših peripetijah in se posloviva. Ta klanec nas pripelje na više ležečo planoto oz. široko dolino. No za tiste, ki spremljajo Giro d'Italia je s te doline speljana znana gorska etapa na prelaz »Stelvio«. Tudi ta dolina kot vse okoli kjer sva danes vozila je poraščena s sadovnjaki jabolk. Do naslednje kontrole na lokaciji LASA še cca 40 km dokaj ravninski del. Italijanski kolesarski par nas je kar z lepim tempom prišvercal do naslednje KT, kjer spet ujameva slovensko skupino, ki so ravno pojedli in se odpravljali na najzahtevnejši del tega breveta, vzpon na 1500m ležeči prelaz v kraju Resia.

Naredil se je lep sončen dan. V primerjavi z dnevom prej je bila kolesarska pot polna sprehajalcev, rekreativcev, kolesarjev in polžev... prav tistih ja, ki plazijo »Lazarjev«. To je bila morija, še zdaj jih čistim s kolesa. V Trentu še ena leteča kava in naprej proti naslednji KT, ko nas prehiti lušna mlada kolesarka. Samo spogledava se z Dejanom in že sva bila za njo.... ta možki ego ... ko za spremembo pred tabo vozi malo lepša rit od tiste Dejanove ali moje, čisto pozabiš, da si že 26ur na kolesu. Kar lepo nas je vlekla celih 15km, a osla sva vseeno kar ostala v pozadini in uživala v lepoti narave. Pred TK se ji lepo zahvaliva in posloviva in naprej vsak po svoje. To je bil najlepši del dneva, takoj za tistim ob prihodu v cilj.

Tu naprej se povratna pot nekoliko spremeni in samo še stotka do konca. Po majicah prepoznavna druge randonerje in je jim pridruživa. Bila je Italijanska skupina, ki so pot dobro poznali. Sledili smo jim po nekih čudnih kolesarskih med vinogradi, sami ovinki, gori doli. Hitrost je bila tu nizka. Od vseh 90 procentnih ovinkih in gričih ni šlo nikamor. Prispemo do predzadnje kontrole v Avio. Tudi tokrat kolesarski bar. Utrujenost in nenaspanost je začela kazati svoj obraz. Kriza, kriza, kriza...najraje bi se zvrnu nekam. Postajalo je res vroče, nočne cunje sem že zdavnaj sleku. Spomnim se zjutraj prodajalca jabolk, ko sva se ustavila na deci jabolčnega in se mu potožila na včerajšnjo vreme. Možakar nas pobara in pravi, da dež niti ni bila slaba varianta, ker v tej dolini piha konstanten severni veter in to je smer kamor smo včeraj vozili in zaradi tega dežja vetra ni bilo. V popoldanskem času pa lepo pripeka, tako kot je to sedaj pričelo. Ko ugotoviš, da je včerajšnji dež res ni bila slaba varianta, smo zamanj iskali kak oblak na nebu za malo osvežitve. Pot med vinogradi se je še kar nadaljevala nekje 25km do konca, ko so nas pričakale spet nove rampe. Klanc nekje med 10 in 12%...«blajk»... moči ni bilo več, volje še manj, se kar v klancu ustavim. Ne vam kaj dajo v te gele ali Dextro, ki mi ga je Dejan tam dal, da sem od tam naprej trgal verigo in vse klance speljal na pedalih. Hvala Dejan... brez tebe bi verjetno tam zalegu. Super... še pot ob kanalu, ki se je vlekla in vlekla a sva jo z nasmeškom odpeljala.

Prihod v cilj je nepopisno zadovoljstvo, čestitke z vseh strani in ta zadnji žig kjer piše ARRIVO =

PRIHOD.... Uau... super filing, ki poplača vse te muke. To je tisti filing, zaradi katerega se spet ponovno prijavljam na nove brevete. 32 ur, ki sva jih nucala za ta krog, je daleč od naših pričakovanj a sva vseeno več kot zadovoljna, da sva ga po vsem tem sploh zaključila.



No travnik, kjer so dan prej bili parkirani avti in kamperji, ni bil več travnik ampak ena razrita blatna njiva. Vozila so od tam vlekli ali porivali vn. Še dobro, da sva bila v hotelu in avto tam pustila, drugače bi tudi midva obtičala v tem blatu. S kolesi se še odpeljeva se do hotela, naloživa kolesi v avto in z njim vrneva nazaj, ampak parkirava na asfaltu. Se stuširava, preoblečeva in privoščiva kosilo, ko se kako uro za nama pripeljejo še naši ranoneeji. Navjo pa še malo kasneje. Zadovoljstvo z vseh strani. Kljub vsemu, zelo zanimiv brevet, poln dogajanja. Ko že misliš, da je vsega konec se še zmerom vse poštima in nadaljuješ pot ... malo Dejanove sreče pa vseeno moraš imet. Z vztrajnostjo in iznajdljivostjo se doseže marsikaj in to mi randonerji dobro poznamo.

Lep pozdrav iz Verone, Igor

Igor Paladin

Letošnje leto je bilo pestro v več pogledih, kar trojne volitve..., ampak ker je bilten kolesarske narave, dajmo nekaj o tem. Kdaj se začne kolesarska sezona, lani je sam niti nisem končal. To se je zgodilo prvič v moji 5 letni kolesarski karieri. Navadno je bilo tako, da od oktobra do februarja kolesa niti pogledal nisem. Kaj se je lani zgodilo, da sem kolesaril za Božič, Dan vseh svetih itd. ne vem, ampak kolesaril sem. Tako je prišel januar 2014 in ker se dan po jutru pozna, sem tudi v začetku leta bil spet na kolesu. Enkrat takrat opazim poziv na forumu, za Črno goro. Aktivni dopust, to je nekaj zame in takoj se prijavim. Kot bi se vse skupaj poklopilo, prav gotovo se ne bi udeležil, če bi kot navadno bil še v kolesarskem zimskem spanju. Tako sem imel priložnost malo bolje spoznati cvet slovenskega randonneurstva. Tukaj sem tudi doživel največjo krizo v kolesarski karieri, prvi dan po prihodu ena »manjša« turca 160 km in 2800 m v višino, meni pa po enih 100 km nogi nista več sodelovali. Na nobenem brevetu nisem tako trpel, kot tisti dan v Črni gori. »Na mucih se pozanjo junaci«, Gorski venec, Petar Petrović Njegoš je že imel prav. Posledica, pojavim se na startu in seveda tudi na cilju 7 brevetov. Sem tip kolesarja, ki rabi malo več prevoženih km, da se upa postaviti na start 200 km breveta. Ne vidim smisla v kolesarjenju, po katerem še cel teden čutiš posledice tega. Mogoče sem se v prejšnjih letih podcenjeval in si mislil tisti, ki vozijo brevet 200 km in to meseca marca, niso čisto »gladki«. Onim »supermanom«, ki se podajo na kaj daljšega od 300 km, tudi kasneje v sezoni, pa manjka kakšen zavoj v glavi. Prejšnje sezone v času, ko se vozi prvi brevet, sam 200 km še od vseh voženj skupaj nisem imel. Tako sem se prejšnja leta udeleževal brevetev šele ob koncu sezone, ko sem imel že dovolj kolesarske samozavesti. Letos sem dokazal sam sebi, da ni treba biti »superman«, da prevoziš 200, 300 in tudi 400 km in ne ravno v idealnih pogojih. Kolesarstvo je pač zunanji šport in na vreme zaenkrat še nimamo vpliva in smo ga deležni, kakršnega si zaslužimo. Letos je bilo glede tega res pestro, veter v Ajdovščini, mraz, dež in spolzke tračnice v Kopru. Pranje že na začetku 400-tke človeku vzame kar nekaj volje in ko se človek že malo razvadi sonca in že delno posuši spet pošiljka v Novi Gorici. Na Krpanovih brevetih doživeli prvi res vroč dan v letu. Izlet na Vršič prestavili, ker drugače bi najbrž padel rekord v enem udeležencu, če bi ostalo pri sredi. Zadnja dva brez pripomb. Vsem skupaj je značilno lepa pokrajina, dobra družba, na ostale tegobe se hitro pozabi. Zdaj kakšni so načrti za naslednjo sezono, vozim dalje tudi v jesen in zimo in bom videl. Nisem tip človeka, da bi rabil cilj v sezoni in bi me to gnalo naprej. Prevozi čim več lepih km, pri tem spoznati nove kolesarje, saj ne zahtevam preveč. Za letos hvala vsem za družbo ob sobotah in petku in nasvidenje naslednje leto, tudi kakšen dan ali dva več druženja na kolesu ob daljših vožnjah.

Lenart Kralj



DOS 2015 bo žal minil brez moje malenkosti, zato pa je letošnji glavni cilj usmerjen v PBP. Po pravici povedano ne vem, kaj me čaka, kaj naj pričakujem, kako bo videti toliko časa preživete-ga na kolesu, kaj vse bo ponoči na cesti hodilo, kako se bom borila sama s sabo in ostalimi prika-znimi ... ne vem in po svoje niti ne želim vedeti, saj ponavadi pričakovanja ubijajo doživetja, prav tako pa lahko preveč ali premalo treme (ali strahu) pred štartom povzroči, da glava ne bo delovala tako, da bi noge pripeljala do cilja. To-rej ... se bom prepustila. Prvi korak do PBP smo storili lani, ko smo odpeljali 600-ko v Veroni. Moja prva 600-ka. Fantje so me prepričevali, da je to moj del DOS-a in da to zmorem in da ni nič takega. V glavi pa mi je ves čas odzvanjalo, da na DOS-u te razdalje vendarle nisem odpeljala v enem kosu, da sem vmes lahko tudi zaspala, da sem imela podporo celotne ekipe, skratka po pravici povedano, Verone in napovedanih 600 km me je bilo precej strah.

Vendar pa se včasih nekako ne oziram na to, kar pravi glava, ampak se pač vržem na glavo in ... upam, da preživim. Tako pritrdim Alekseju, ki sprašuje (v bistvu kar reče), ali naj me prijavi ali ne in petkovo jutro se začne z natovarjanjem avtodoma in romanjem do Verone.

Naslednje jutro ob štirih zaropota budilka, živč-ki pa že na polno delajo. Dežja še ni, sicer je pa napovedan za ob petih. In ob petih res začne deževati. Prestavimo štart za 15 minut, pa še za 15 in še malo in na koncu štartamo ob šestih. Deževati ni nehalo, se je pa vsaj malo zdanilo. In gremo ... naliva ... vode povsod preveč. Mi pa optimistično naslednjim 600 km naproti. Pripel-jemo do Gardskega jezera, ko začnem ugotavl-jati, da zavore jemljejo konec. Sploh če je cesta mokra. In sploh, če gre za moje pojme preveč navzdol ;) Druga pomembna ugotovitev je ta, da niti slučajno ni varno voziti zadaj, saj poka-siraš vse, kar leti izpod gum. Ne glede na vrsto blatnikov, montiranih na kolo pred tabo vozeče-ga. Še malce vožnje po dežju, skoraj ves čas po kolesarskih stezah in po ca 100 km končno prva kontrolna točka. Lačna, žejna, predvsem pa nu-jno željna kave ... šele potem se spomnim, da

bi bilo dobro na novo naložit časopisni papir pod dres, ker je to edina opcija, da ne zmrzneš. Zaradi dežja in malce mraza nič kaj dosti ne počivamo, ampak se kar takoj odpravimo dalje. Nekaj časa se še ogibamo večjim lužam, potem pa udari na plan otroška duša in skozi luže gre direkt po sredini, da faaaajn šprica. Je že čisto vseeno, suhih stvari ni več, oprali smo nekaj de-narja, telefoni se še nekako upirajo vodni ujmi, moj garmin pa tudi že malo plava. In tako ka-kšnih 7 ur. Po cesti se zlivajo potoki, da ne gre drugače, kot voziti zgolj in samo po vodi. Vsake toliko časa zapeljemo v še malce močnejši naliv, mene pa malce skrbi, da nas ne useka strela. Po zasluženih špagetih (enih od mnogih v teh dneh ...) ugotovimo, da je nehalo deževati. Kar malo škoda no, ravno sem se navadila ...

Vozimo med nasadi jabolk, sem ter tja kakšna trta doda svoje, ampak glavnina pripada jabol-kom. Vozimo, jemo, pijemo, se čekiramo na kontrolnih točkah, vozimo, jemo (spet jemo ...), vozimo ... in čas mineva, kilometri pa teče-jo. Tam nekje med 180 in 230 km pa kriza. Ne noge, noge se vrtijo, glava ima težave. Jo je strah vzpona, ki sledi pred obratom na 300 km. Nima pojma, kakšen je ta vzpon, nihče ne zna nič uporabnega povedati, boji se, da bo ostala zadaj, da bo cokla, skratka, bije bitke sama s sabo. Saj ve, da bo zmagala, ampak še vseeno. Aleksej me spodbuja, da ne bo nič hudega, glavnino moram pa vseeno sama s sabo rešit. In si mislim, da prav zelo hudo ne more biti. Se začne klanec, ko se glava odloči, da bo razmišl-jala o znamenitem Zoncolanu. Bi šla letos, ali ne bi? Ko se hrib postavi pokonci tako, da z zobmi zgrabim balanco, sicer bi šla direkt na hrbet, je odločitev jasna - na Zoncolan samo peš. Noč se je že spuščala in tudi spustila, ko smo prilezli do Resie. Preoblačenje v sveže in suhe cunje, hrana (spet ... in spet makaroni), oblačenje za zimske razmere (nekako je bilo malce mraz in malce je rosilo in ... ja no, malo je zeblo), potem pa spust v dolino in cilju naproti. Do cilja sicer še slabih 300 km, ampak občutek, ko si čez polovi-co, je pa dober.

Noč ima svojo moč, kar očitno velja tudi za živalsko srenjo, saj so se čez pot sprehajali raznovrstni primerki: en zajec, dve miši, jež, milijavžnt polžev (eni s hiškam, drugi brezdomci), ena raca, en jazbec (slednja uspešno pregnana nazaj na svojo stran ceste), neke mušice, dve žabi na cesti, ena pa je napadla mojo nogo, pa ptiči ponoč peš hodijo. Malo se nam očitno že spi, ko poskrbim za glasno bujenje. Čez cesto gredo v lepem, enakomernem razmaku neke živali, pet jih je v vrsti. Spustim krik savane, zapeljem vmes, ostali tudi, nobenemu pa niti slučajno ni jasno, kaj za vruga so te živali. Mogoče so žabe? A ne, za žabe so prepočasne. So se premikale? Ne vem, mogoče so se čisto počasi. Potem so pa zihr želve ... No, teh želv fantje ne kupijo, še danes pa ne vemo, ali je šlo za kakšno žival (malo verjetno, ampak vemo pa ne), ali je bil asfalt mal vzorčast. Kakorkoli, za nekaj časa smo bili zbujeni.

Ko pa se jutro dokončno zbudi, ko je že čas za drugi zajtrk nedeljskega dne, ko naj bi kava že prišla, se meni začnejo zapirati oči. Malo že slalomiram po cesti, ko me Aleksej pošlje naprej »ti sam po gasu, čim večja kadenca, boš videla, se boš zbudila.« Hvaležna za nasvet se res zakadim naprej in res – čez pet minut sem kot nova. Pa še sonček se pokaže, toplo postane, sledi obvezno slačenje zimske opreme, kmalu še ena kava, spet mal hrane (nedelja je očitno sladek dan, saj so špagete zamenjale sladke stvari), spet nova doza coca cole in gremo dalje. Kar naenkrat samo še 50 km do cilja. No pa pejmo, to je ravno še en tak kratek trening, kadar se mi nič kaj dosti ne da. Teh 50 bomo že zmogli. In smo jih, seveda smo jih, samo nekako so čisto za na konec ostali še takšni lušni 10% klančki. Takšni, da na table naši zahodni sosedi napišejo »kratek pa sladek vzpon« (v približno prostem prevodu). Mene pa se zopet loteva zaspanost. Dobim novo navodilo (tisto od prej ne prime več) in zdaj v zadnjih kilometrih celo nekaj šprintom podobnega izvajam. Ostanem budna, celo tako budna, da se mi po prihodu v cilj niti slučajno ne spi. Makaroni (spet), tuš, pregled ran (uf no ja, kar pestro je, dež je pripomogel k precejšnjim odrgninam, balanca pa k mrtvim prstom), pranje kolesa in za piko na i – izlet v »mesto« nekaj pojest. Nekaj, kar niso makaroni. Najdemo kebab (itak ...), pomfri in pica so kar fajn izbira.

Ko potegnem črto pod mojo prvo šestotico, ugotovim, da je bilo bolj enostavno, kot je bilo slišati in videti pred štartom. Morda zato, ker sem se je lotila s strahospoštovanjem. Morda zato, ker sem ves čas vozila z Aleksejem in Juretom in mi ponos ni dal, da bi slučajno odnehala. Morda zato, ker sem hotela preskusiti, kako je sedeti dobrih 30 ur na kolesu. Vsekakor pa vredno ponovitve in nabiranja izkušenj pred letošnjim PBP. Ki bo popolnoma nova zgodba, novo doživetje in morda, res morda, napoved kakšnega novega, večjega izziva. Vendar je potrebno PBP najprej odpeljati, kar je tudi edini cilj letošnje udeležbe. V kakšnem časovnem limitu? Ne vem še, za to odločitev je še nekaj časa. Do takrat pa še kakšen brevet, nabiranje kilometrov in priprava glave.

Vesna Štemberger



Prvi Tour Blanc Rando, brevet okrog treh najvišjih vrhov v Alpah, v skupni dolžni 600 km, smo Slovenci prevozili že pred dvema letoma, ko je bil ta brevet prvič organiziran.

V letu 2014 pa so ga pripravili v še težji različici, s še več prelazi, višinskimi metri, v težjih pogojih... kot 1000 km GIANT Tour Blanc Rando.

Na startu v Bielli se nas je zbralo 64 randonneurjev, ki smo se želeli spopasti z daljšo in težjo traso in malo več tistih, ki so se podali na 600 km vzpetin in prelazov. Slovenska udeležba ponovno kot na že mnogih brevetih do sedaj: Andrej, Edi in jaz.

Prvih 100 ravninskih kilometrov so Italijani nažigali, kot da je konec breveta ravno po teh 100 km. A jih tudi prvi prelaz, ki smo ga vozili v vročini in sopari, ni ustavil, tako, da sem svoje ženske kolegice, kakšnih 10 nas je bilo na tem brevetu, srečala šele v koči na Col d'Iseranu v Franciji, drugem najvišjem prelazu v Evropi. Dobro volje so se šalile s svojimi moškimi kolegi, mene pa je 200 km divjanja ob nezadostni prehrani, neprespani zaskrbljeni noči zaradi strahu pred težkim brevetom, že pošteno zdelalo. A treba je bilo naprej. Po spustu sva se v Val d'Iseru z Andrejem za silo najedla in nadaljevanje, nadaljnjih 50 km poti po ravnem in navzdol je bilo lažje. Tudi nočna pot preko dveh že znanih prelazov, saj smo ju vozili že pred dvema letoma. Na kontrolni točki, kjer nas je čakala prtljaga, pa nas je pričakala nekakšna pašta, nekaj napolitank in sokovi, možnosti spanca pa ni bilo, saj se nas je v hiši drenjalo vsaj 60 randonneurjev. A bilo je toplo, lahko smo se stuširali in preoblekli. Naslednje jutro, to je že čez dve uri in pol po prihodu, smo šli v neprespano nadaljevanje poti, v Chamonixu kar nekaj časa iskali v nedeljskem jutru odprto pekarno, po prihodu v Švico pa nas je poleg švicarske negostoljubnosti dohitelo še hudo slabo vreme z dežjem in vetrom. Ki pa je omogočilo vsaj dve uri spanja pred neko trgovino v švicarskem mestu Megeve. Bila je nedelja in nikogar nismo motili.

Nadaljevali smo v švicarski dež, pozno popoldan pa nas je dohitela italijanska četverica, trije fantje in dekle, ki so kot mi, vztrajali na 1000 km. Veliko randonneurjev se je zaradi slabega vremena odločilo prevoziti le 600 km namesto 1000.

Na naslednji kontrolni točki smo izvedeli, da nas je v igri le še 17, ker so vsi ostali odstopili zaradi pretežkih vremenskih pogojev. To mi je bilo zelo čudno, veliko randonneurjev je namreč vozilo z lastnim spremstvom, imeli so avtodome in v njih vso možno oskrbo. Mi nismo imeli nič, razen tistega, kar je nudil organizator. Prevoz prtljage na dve mesti in tam možnost tuša, nekaj »hrane« ter »spanja«.

No, novica nam je dala dodatnih moči, ki pa smo jo še kako potrebovali, saj smo zaorali v nevihtno noč s hudimi nalivi in najvišjim in najtežjim prelazom, SUSTENPASS v Švici. Na poti do tja se nam je zgodil padec na spolzkih železniških tirih, no, padla sta dva Italijana in Italijanka. Oba Italijana s kar precej odrgrinami in spet se je izkazalo, kako zelo prav je imeti s seboj prvo pomoč. Pomagali pa sta nam tudi dve prijazni švicarski gospe, ki sta v deževnem večeru samo nejeverno zmajevali z glavo, ko sta slišali, da nameravamo na že omenjeni prelaz. Še 80 km smo imeli do tam.

Deževalo je bolj in bolj, na vzponu na Sustenpass pa je dež vseeno nekoliko pojenjal. A bilo je zelo strmo in zelo mraz. Vzpenjali smo se skupaj z italijanskimi kolegi in v zgodnjih jutranjih urah končno dosegli megleno in ledeno kontrolno točko v koči pod vrhom prelaza. Hrana še bolj borna kot prejšnje jutro, pašta kar iz najlon vrečke, a možnost tuša, suhe obleke in toplega spanca je bila enkratna. V koči nas je bilo zelo malo, saj je večina odstopila in dalo se je zaspati.

Naslednje jutro pa naprej, žal brez italijanskega kolega Alberta, ki mu je padec na tirih tako poškodoval menjalnik, da se je dokončno zlomil.

Nas pa so čakali novi prelazi, ne vem, ali se nam je samo zdelo, da so nekoliko manj strmi ali pa smo bili že od vsega hudega tako utrjeni, da strmine še opazili nismo več. No, nekaj nam je le bilo prihranjeno, OBERALPASSa nam ni bilo treba odpeljati v celoti, saj so cesto popravljali in so nas del strmine peljali s kombijem.

V neki švicarski vasi smo se z Italijani razšli, oni so si vzeli čas za kosilo, jaz pa sem prepričala Andreja in Edija k nadaljevanju, da bi čim hitreje prišli v cilj. Pred nami je bilo še kakšnih 120 km poti. Zadostovala sta kruh in jogurt iz marketa, tudi na to se da voziti, kar dobro gre. In smo šli in se pozno popoldan spustili iz osrčja Alp v bolj prijazne, predvsem pa toplejše kraje s položnejšimi cestami. Vožnja ob švicarskih jezerih je bila, kot bi vozili ob morju. Tu smo srečali ruskega randonneurja Vladimirja in vozili z njim do cilja.

Na cilju pa – v stilu kontrolnih točk. En mini sendviček s sirom. A v hotelu, kjer nas je nadvse prijazno in spodbudno sprejel predstavnik organizatorjev.

Pa naj še kdo reče, da imamo Slovenci slabo oskrbo na brevetih.

In še - veliko randonneurjev je odstopilo. Mi pa smo zdržali. Saj pripravljenost ni bila problem. Sreča je bila v tem, da je Andrej v previdnosti svetoval, da vzamemo s sabo tudi topla oblačila, za primer mrzlih spustov v Alpah. Sredi poletja. Tako sem imela na obeh kontrolnih točkah v vrhuncu poletja vso zimsko kolesarsko kolekcijo, ki je prišla še kako prav. Edi pa je itak ekspert za deževne in mrzle spuste v kratkih rokavih in hlačah.

Tanja Kavčič



PRIZNANJA

RANDONNEUR 5000 km

Randonneursko priznanje pod okriljem »AUDAX CLUB PARISIEN (ACP)«

Marko Baloh

Boštjan Jaklič

Igor Kovše

RANDONNEUR 10000 km

Najvišje randonneursko priznanje pod okriljem »AUDAX CLUB PARISIEN (ACP)«

Andrej Zaman

Edi Vovk

Simon Krašna

Tanja Kavčič

SUPER randonneur

Randonneursko priznanje (200km – 600km) pod okriljem »AUDAX CLUB PARISIEN (ACP)«

Andrej Zaman

Aleš Šraj

Boris Pupič

Igor Paladin

Fabrizio Loredan

Simon Krašna

Dejan Jug

Dejan Dodič

Tanja Kavčič

SUPER slovenski randonneur

Člani društva Randonneurs Slovenija z vsemi prevoženimi breveti v tekočem letu, ki so organizirani v Sloveniji preko društva Randonneurs Slovenija

Boris Pupič



RANDONNEURSKA VRTNICA

Priznanje za člane društva Randonneurs Slovenija glede na prevožene kilometre na brevetih v sklopu ACP in na permanentnih brevetih društva

BRONASTA VRTNICA: več kot 2000 km

Marko Baloh – 3104 km

Fabrizio Loredan – 3000 km

SREBRNA VRTNICA: več kot 5000 km

Edi Vovk – 5703 km

Simon Krašna – 5600 km

ZLATA VRTNICA: več kot 8000 km

Boris Pupič – 8888 km

Aleš Šraj – 8808 km

Dejan Jug – 8004 km

DIAMANTNA VRTNICA: več kot 11000 km

Andrej Zaman – 12053 km

Tanja Kavčič – 11003 km

KLUBSKA VRTNICA

Priznanje klubom glede na prevožene kilometre članov v tekočem letu na brevetih v sklopu ACP in permanentnih brevetih društva

BRONASTA VRTNICA: več kot 5000 km

KD Team 753 - 6804 km

Športno rekreativno društvo Ložice - 5604 km

DIAMANTNA VRTNICA: več kot 20000 km

BIK.SI - 21562 km



**Pokal za slovensko ekipo v sestavi: Andrej Zaman, Edi Vovk,
Simon Krašna, Tanja Kavčič na 1200 km brevetu
"RONDE ALIÉNOR D'AQUITAINE " v Franciji
in njeno 100% dosego cilja**



2014
zbornik ljubiteljev ultra kolesarstva

